

MORGAN RICE

FELSEFE YÜZÜĞÜ 12. KİTABI

ATEŞ ÜLKESİ

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Ateş Ülkesi

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Ateş Ülkesi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Felsefe Yüzüğü)

ATEŞ ÜLKESİ'nde (FELSEFE YÜZÜĞÜ SERİSİ'NİN 12. KİTABI), Gwendolyn ve halkı kendilerini Yukarı Adalar'da kuşatılmış, Romulus'un ejderhaları ve bir milyon askerden oluşan ordusu tarafından sıkıştırılmış halde buluyor. Her şeyi kaybetmiş gibi gözükyorlarken... Beklenmedik bir kaynaktan yardım geliyor. Gwendolyn denizde kaybolan bebeğini bulmaya ve sürgündeki halkını yeni bir yuvaya götürmeye kararlı. Yabancı ve egzotik denizlere açılıyor, akla hayale gelmeyen tehlikelerle, isyanlarla ve açlıkla karşılaşırken, hepsi güvenli bir limanın hayalini kuruyor. Thorgrin en sonunda Druidler Diyarı'nda annesiyle buluşuyor, karşılaşmaları hayatını sonsuza dek değiştiriyor ve eskisinden de güçlü kılıyor. Gwendolyn'i ve bebeklerini bulmak, kaderini gerçekleştirmek için kararlılıkla yeni bir maceraya atılıyor. Ejderhalara ve düşman askerlerine karşı yapılan efsanevi bir savaşta, Thor canavarlarla savaşırken ve kardeşleri için hayatını tehlikeye atarken her açıdan bir sınavdan geçiyor ve alın yazısında olduğu gibi muhteşem bir savaşçı olabilmek için daha da büyük bir çaba sarf ediyor. Güney Adaları'nda, Erec ölmek üzere ve onu öldürmekle suçlanan Alistair hem Erec'i, hem de kendisini bu suçlamada kurtarmak için elinden geleni yapmak zorunda. Tahtı ele geçirmek için bir güç savaşıyla birlikte bir iç savaş patlak veriyor ve Alistair kendi ve Erec'in kaderinin orta yerinde bir denge bulmaya çalışırken buluyor. Romulus Gwendolyn'i, Thorgrin'i ve Halka'dan geriye kalanları yok etmeye kararlı, ancak ay döngüsü sona ermek üzere ve irade gücü ciddi bir biçimde sınavdan geçecek. Bu arada, İmparatorluğun Kuzey bölgesinde yeni bir kahraman ortaya çıkıyor: Darius isimli on beş yaşında, köleliğin zincirlerini kırmaya ve halkının arasında yükselmeye kararlı bir savaşçı. Ancak Kuzey Başkenti güzelliğiyle ve barbarca gaddarlığıyla tanınan on sekiz yaşındaki Volusia tarafından yönetiliyor. Gwen ve halkı kurtulacak mı? Guwayne'i bulabilecekler mi? Romulus Halka'yı yok edecek mi? Erec hayatta kalacak mı? Thorgrin vaktinde geri dönecek mi? ATEŞ ÜLKESİ sofistike dünya oluşumuyla ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırs ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ve cesaretle,

kaderle ve yazgıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	11
İKİNCİ BÖLÜM	14
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	16
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	22
BEŞİNCİ BÖLÜM	23
ALTINCI BÖLÜM	25
YEDİNCİ BÖLÜM	31
SEKİZİNCİ BÖLÜM	34
Конец ознакомительного фрагмента.	36

Morgan Rice

Ateş Ülkesi (Felsefe Yüzüğü 12. Kitabı)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—*Kirkus Reviews*

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

--*San Francisco Book Review*

“Aksiyon dolu .... Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

“Sürpizlerle dolu bir fantezi .... Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

--*Midwest Book Review*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECEİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYINI (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

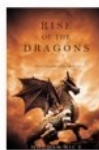
ARENA BİR (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

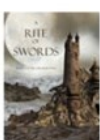
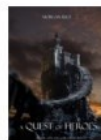
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

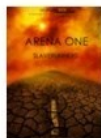
KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

*"Böylece dönüyorum sırtımı:
Başka yerde başka bir dünya var"*

*--William Shakespeare
Coriolanus*

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Yukarı Adalar'ın kıyısında durup okyanusa bakarken, dehşet içinde dönerek bebeğini içine çeken sise kilitlenmişti. Guwayne'in ondan gittikçe daha uzağa ilerleyerek ufukta sisin içinde kaybolmasını izlerken kalbi sanki ortadan ikiye kırılıyormuş gibi hissediyordu. Gelgit onu kim bilir nereye götürüyordu, geçen her saniyeyle ona erişmesinin giderek imkansızlaştığı bir uzaklığa açılıyordu.

Bu sahneyi izlerken Gwendolyn'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu, kendini bundan kopartamıyordu ve tüm dünyaya karşı hissizdi. Zaman ve mekan duyusunu tamamiyle kaybetmişti ve artık vücudunu hissedemiyordu. Dünya üzerinde en çok sevdiği kişinin bir okyanus dalgasıyla çekilmesini izlerken içinde bir yanı ölüyordu. Sanki bir yanı onunla birlikte denizde kayboluyordu.

Gwen yaptığından dolayı kendinden nefret ediyordu fakat aynı zamanda dünyada çocuğunu kurtarabilecek tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Gwen arkasında kalan ufukta, kükreme ve şimşekleri duyuyordu; yakında tüm adanın alevler tarafından yutulacağını ve yeryüzünde hiç bir şeyin onları koruyamayacağını biliyordu. Mevcut şekilde çaresiz bir durumda bulunan Argon onları kurtaramazdı, Ruhbanlar diyarında onlardan fersah uzaklıkta olan Thorgrin kurtaramazdı, Alistair ya da Erec desen, onlar da bambaşka bir diyarda Güney Adalar'daydı. Kendrick ya da Gümüş veya bu yerdeki diğer cesur adamların hiç biri bir ejderhayla savaşabilecek her hangi bir araca sahip değildi. İhtiyaçları olan şey sihirdi- ve ellerinde bulunmayan tek şey buydu.

Halka'dan kaçtıkları için bile şanslılardı, şimdi ise kaderin onları yakaladığını hissediyordu. Daha fazla kaçacakları, saklanacakları bir yer kalmamıştı. Onları kovalayan ölümle karşılaşma vakitleri artık gelmişti.

Gwen döndü ve karşı ufka baktı, buradan bile ejderhaların kara gölgelerinin ona doğru yaklaştığını görebiliyordu. Çok az vakti vardı, burada, bu kıyılarda yalnız başına ölmek istemiyordu; halkıyla birlikte onları en iyi şekilde koruyarak can vermeliydi.

Gwen dönüp okyanusa son kez bakarak Guwayne'i bir kez olsun görmek istedi.

Ancak görünürde hiç bir şey yoktu. Guwayne artık ondan uzakta, ufukta bir yerlerde, Gwen'in asla bilemeyeceği bir dünyaya doğru yol almaya başlamıştı bile.

Lütfen, Tanrım, diye dua etti Gwen. Onunla ol. Benim hayatımı al. Her şeyi yaparım. Guwayne'i güvende tut. Onu tekrar kucaklamama izin ver. Sana yalvarıyorum. Lütfen.

Gwendolyn gözlerini açarak bir işaret belki gökte bir gökkuşağı – ya da her ne olursa- görmeyi umdu.

Fakat gök boştu. Yukarıda kara, öfkeli bulutlardan başka bir şey yoktu; sanki tüm evren yaptığı için ona öfkeliydi.

Gwen hıçkırarak sırtını okyanusa dönüp içinde kalan tüm gücüyle koşmaya başladı, attığı her adım halkının yanında geçireceği son zamanlara onu yaklaştırıyordu.

*

Gwen, Tirus'un kalesinin yukarıdaki siperlerinde Kendrick, Reece, Godfrey, kuzenleri Matus, Stara; Steffen, Aberthol, Srog, Brandt, Atme ve tüm Lejyon'un da aralarında bulunduğu halkından onlarca insan tarafından çevrilmişti. Hepsi sessiz ve ciddi bir tavırla başlarına gelecekleri bilerek göğe bakıyorlardı.

Yeri sallayarak uzaktan gelen ejderha seslerini dinlerken orada çaresice durup Ralibar'ın onlar adına savaşmasını izlediler. Bu yalnız ejderha elinden gelenin en iyisini yaparak düşman ejderha grubunu durdurmaya gayret ediyordu. Ralibar öyle cesur ve korkusuzca savaşıyordu ki onu izlerken Gwen'in kalbi titriyordu, tek bir ejderha onlarcasına karşı duruyor hiçbirine aman vermiyordu. Ralibar

ejderhaların üzerine ateşini püskürttü, devasa pençelerini kaldırıp başkalarını çizdi ve onları tutup boğazlarına dişlerini geçirdi. Diğerlerinden sadece daha güçlü değil aynı zamanda daha hızlıydı. Tam bir seyirlikti.

Gwen bu görüntü karşısında kalbinin son bir umut dalgasıyla kaplandığını hissetti, bir yanı belki Ralibar'ın onları yeneceğine inanmaya cüret etti. Üç ejderha yüzüne ateşlerini püskürtünce Ralibar'ın alçalıp aşağı daldığını ve onu kıl payı kaçırdıklarını gördü. Sonrasında ise Ralibar öne atıldı ve ejderhalardan birinin göğsüne pençelerini geçirdi, hızından yardım alarak onu okyanusa doğru çekti.

O aşağı inerken çok sayıda ejderha Ralibar'ın sırtına ateş püskürttüler, Ralibar ve diğer ejderhanın denize doğru düşerken oluşturduğu alev topunu Gwen dehşet içinde izledi. Diğer ejderha direndiyse de Ralibar onu dalgara boğmak için tüm gücünü kullandı ve kısa süre sonra ikisi de okyanusa düştüler.

Ateş suyla buluşunca muazzam bir sönme sesi çıktı ve beraberinde bir buhar bulutu oluştu. Gwen, Ralibar'ın acısını hissederek iyi olduğunu umdu ve kısa bir an sonra Ralibar tek başına su yüzüne çıktı. Diğer ejderha da su üstündeydi fakat batıp çıkıyor dalgalarla sürükleniyordu, ölmüştü.

Ralibar hiç tereddüt etmeden ona doğru aşağı gelen onlarca diğer ejderhaya doğru ateş açtı. Onlar çeneleri açık halde onu hedef alarak aşağı inerken Ralibar saldırıya geçti: koca pençelerini kaldırıp, geriye gitti, kanatlarını açarak ikisini yakaladı, döndü ve onları suya doğru batırmaya başladı.

Onları su altında tutarken, açıkta kalan sırtına onlarca ejderha çullandı. Hepsi okyanusa doğru geçiş yaparken Ralibar'ı da beraberlerinde götürdüler. Ne kadar savaşırsa savaşın sayıca Ralibar'dan üstünlerdi. Onlarca ejderhanın zapt etmeye çalıştığı Ralibar çırpınıp tiz sesler çıkararak suya daldı.

Ralibar'ın tek başına tüm hepsine karşı verdiği bu mücadeleyi izlerken Gwen'in kalbi kırıldı ve zar zor yutkundu; ona yardım edebilmeyi her şeyden çok istiyordu. Okyanusun yüzeyini gözleriyle aradı, Ralibar'dan bir işaret görmeyi, yüzeye çıkmasını umdu.

Fakat ne korkunçtur ki Ralibar hiç çıkmadı.

Diğer ejderhalar su üstündeydi ve hepsi uçarak yeniden gruplandılar ardından gözlerini Yukarı Adalar'a diktiler. Doğruca Gwendolyn'e bakarken muazzam kükreyişleriyle beraber kanatlarını çırpıtlar.

Gwen kalbinin kırıldığını hissetti. Sevgili dostu Ralibar, onun son umudu, ayakta kalan tek kaleleri ölmüştü.

Gwen şoka uğramış adamlarına döndü. Sonrasında ne olacağını hepsi biliyorlardı: durdurulamaz bir yıkım onlara geliyordu.

Gwen üstünde bir ağırlık hissetti, konuşmak için ağzını açtığında kelimeler boğazında düğümlendi.

"Çanları çalın," dedi nihayet, sesi kaskatıydı. "Halkımıza güvenli yerlere geçmeleri emredilsin. Toprak üstündeki herkes derhal yer altına. Mağaralara, mahzenlere- burası dışında her hangi bir yere. Emredilsin- derhal!"

"Çanları çalın!" diye bağırdı Steffen, kalenin kenarına gidip avluya bağırarak. Kısa süre sonra meydanda çanlar duyuldu. Gwen'in halkından yüzlerce insan, Halka'dan kurtulanlar, şimdi şehrin yamaçlarındaki mağaralara yer altındaki sığınaklara koşar adımlarla giderek üstlerine yağıcak olan kaçınılmaz ateş dalgasından kendilerini korumaya hazırlandılar.

"Kraliçem," dedi Srog ona dönerek, "belki hepimiz bu kalede sığınabiliriz. Neticede taştan yapılmadır."

Gwen kafasını salladı.

"Ejderhaların öfkesini bilmiyorsun," dedi. "Yer üstündeki hiç bir şey ama hiç bir şey güvenli değil."

"Fakat leydim belki bu kalede daha güvende oluruz," diye ısrar etti. "Zamana karşı dayandı. Bu taştan duvarlar bir adım kalınlığında. Toprak altında olmaksızın burada olmayı tercih etmez misiniz?"

Gwen kafasını salladı. Birden kükremeler duyulunca Gwen ufka baktı ve ejderhaların yaklaştıklarını gördü. Uzakta ejderhaların güney limanındaki gemilerine açtığı ateş duvarını görünce Gwen'in kalbi kırıldı. Bu adanın can damarı olan, yapılması on yıllar alan bu güzel ve değerli gemilerin sadece bir aleve dönmesini izledi. Bunun olacağını öngördüğü için kendini şanslı hissetti, bir kaç gemiyi adanın diğer tarafına gizlemişti. Eğer hayatta kalırlarsa onları kullanabilirlerdi.

"Tartışacak vaktimiz yok. Hepimiz burayı hemen terk ediyoruz. Beni takip edin."

Çatıdan aşağı dönen merdivenlere doğru aceleyle koşarken hepsi onu takip ettiler, en hızlı şekilde aşağı inerken Gwen içgüdüsel olarak Guwayne'i kollarında tutmaya çalıştı ve sonra kalbi onun gittiğini fark edince bir kez daha kırıldı. Basamakları inerken bir yanının ondan ayrıldığını hissetti, arkasından ikişer ikişer inen ayak seslerini duyarken hepsi güvenli bir yere varmak için acele ediyorlardı. Gwen uzaktaki ejderha kükreyişlerinin yaklaştığını duyuyordu, yeri sarsmaya başlamışlardı ve sadece Guwayne'in güvende olması için dua etti.

Hemen kaleden çıkarak diğerleriyle beraber avluda koşuşturdu, hepsi zindanların girişine doğru koşuyordu; buralar uzun zamandır mahpuslardan arınmış halde duruyordu. Askerlerinden çoğu çelik kapıların önünde bekliyor, yer altına inen yoldan basamakları açıyorlardı. Onlar girmeden önce Gwen durdu ve halkına döndü.

Avluda hala aceleyle koşuşturan, korkuyla çığlık atıp kendini kaybetmiş ve nereye gideceğini bilmeyen çok sayıda insan gördü.

"Buraya gelin!" diye bağırdı. "Yer altına gelin! Hepiniz!"

Gwen yana çekilerek önce onların güvenli bir yere ulaştıklarından emin oldu ve halkı tek tek onu geçerek karanlığa yol alan taş basamaklardan aşağı indiler.

Durup yanında son kalan kişiler ise Steffen'la beraber erkek kardeşleri Kendrick, Reece ve Godfrey'di. Beşi döndü ve yeri yırtarcasına sarsan bir kükreme daha duyarken gökleri incelediler.

Ejderha grubu artık o kadar yakındı ki Gwen muazzam genişlikte kanatları, her zamankinden cüretkâr halleri ve öfkeli yüzlerinin neredeyse elli metre uzakta olduğunu gördü. Devasa çeneleri sanki onları ortadan ikiye bölmeyi bekler gibi kocaman açılmıştı ve dişlerinin her biri Gwendolyn kadardı.

Demek, diye düşündü Gwendolyn, ölüm böyle bir şeymiş.

Son bir bakış attığında halkından yüzlerce kişinin yer üstündeki yeni evlerinde saklanarak yer altına girmeyi ret ettiklerini gördü.

"Onlara yer altına inmelerini söylemiştim!" diye bağırdı.

"Halkımızın bazıları dinledi," diye üzgün bir ifadeyle söz aldı Kendrick kafasını sallayarak, "fakat çoğu bunu yapmadı."

Gwen içinin kül olduğunu hissetti. Yer üstüne kalan halkına ne olacağını gayet iyi biliyordu. Halkı neden her zaman bu kadar inatçı olmak zorundaydı?

Sonra olanlar oldu— ilk ejderha ateşi onlara doğru püskürerek geldi, onları yakmayacak uzaklıkta ancak yüzünde sıcaklığını hissedecek kadar yakındaydı. Avlunun diğer ucunda yer üstünde kalıp evlerine ya da Tirus'un kalesine sığınan insanların attığı çığlıkların yükselmesini dehşetle izledi. Sadece bir an önce nüfuz edilemez görünen taşın kale artık ateşlerce yutulmuştu, önden ve arkadan gelen alevler yüzünden ateşten bir eve dönüşmüştü, taşları çok kısa bir süre içinde kömüre ve küle döndü. Gwen güçlükle yutkundu, eğer kalede beklemeye çalışsalar öceklerini biliyordu.

Diğerleri o kadar şanslı değildi, alevler arasında çığlık atarak yere çökmeden önce sokaklarda koştu. Yanmış derilerin korkunç kokusu havayı doldurdu.

"Leydim," dedi Steffen, "artık aşağı inmeliyiz. Hemen!"

Gwen buradan ayrılmaya dayanamasa da yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. Bir ateş dalgası ona doğru gelirken, kendini diğerleri tarafından yönlendirilerek kapılardan aşağıya sürüklenmeye, basamakları inerek karanlığa doğru ilerlemeye bıraktı. Çelik kapılar alevler ona ulaşmadan tam bir saniye önce kapandı ve arkasından gelen yankıları duydu sanki kalbinde çarparak kapanan kapılar gibi hissettirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Alistair, Erec'in bedeninin yanında çömelmiş, hıçkırıyor, onu sıkıca tutuyordu, gelinliği Erec'in kanıyla bulanmıştı. Onu sararken, tüm dünya etrafında dönüyordu, Erec'in canının yavaşça onu terk ettiğini hissediyordu. Bıçak yaralarıyla kalbura dönen Erec inlerken, Alistair nabız atışlarından hissettiği kadarıyla onun öldüğünü anlıyordu.

"HAYIR!" diye haykırdı Alistair, onu kollarında sarıp sallanarak. Onu tutarken kalbinin ikiye bölündüğünü hissetti, sanki kendisi can veriyordu. Evlenmek üzere olduğu, bir an önce ona büyük bir aşkla bakan bu adam şimdi kollarında neredeyse cansız yatıyordu. Bunu anlamakta zorluk çekiyordu. Darbe hiç şüphelenmediği bir anda aşk ve neşe doluyken inmişti, Alistair yüzünden hazırlıksız yakalanmıştı. Ona gelinliğiyle yaklaşırken gözlerini kapamasını istediği o aptal oyun yüzünden olmuştu olanlar. Alistair suçluluk duygusu altında eziliyordu, tüm bunların kendi suçu olduğunu hissediyordu.

"Alistair," diye inledi.

Alistair ona bakıp yarı açık gözlerinin artık donuklaştığını, içlerinden hayatın çekilmeye başladığını gördü.

"Bil ki bu senin hatan değil," diye fısıldadı. "Bil ki seni çok seviyorum."

Alistair onu göğsünde tutarak, soğuşunu hissederek ağladı. Bununla beraber içinde bir şeyler atağa geçti, tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu ve onu ölüme terk etmeyi kesinlikle reddeden eden bir şeylerin ortaya çıktığını hissetti.

Alistair birden sanki parmak uçlarına batan binlerce iğne, onu titreten tanıdık bir his duydu ve tüm vücudu baştan aşağı ateş kesilmişti. Garip bir güç onu teslim aldı, güçlü ve ilkeldi, bunu anlayamıyordu. Hayatı boyunca duyumsadığı tüm güçlerden çok daha kuvvetli bir biçimde işliyordu, sanki yabancı bir ruh bedenini ele geçiriyordu. Elleri ve kollarının yandığını hissederken içgüdüsel olarak ellerini Erec'in göğsüne ve alnına götürdü.

Orada tuttu, daha da ısınıyorlarken gözlerini kapattı. Zihninde belli başlı resimler çıkıyordu. Erec'i gençlik haliyle, Güney Adalar'ı terk ederken gördü, gururlu ve asil duruşuyla büyük bir gemide; Lejyon'a girerken; Gümüş'e katılırken, mızrağıyla dövüşüp şampiyonluğunu ilan ederken; düşmanlarını yenerken ve Halka'yı savunurken gördü. Atında dimdik otururken aldığı silueti, parlayan gümüş zırhıyla asalet ve cesaretin vücuda gelmiş haliydi. Onun ölmesine izin veremeyeceğini biliyordu; dünya onun ölmesine müsaade etmeyecekti.

Alistair'in elleri hala daha çok ısınıyordu ve gözlerini açtığında Erec'in gözlerinin kapandığını gördü. Avuçlarından çıkan beyaz bir ışığın Erec'i çevrelediğini de gördü, etrafını sarmış bir hare ile onu sarmalıyordu. Yaralarına, damlayan kana bakarken bunların yavaşça kapandığını gördü.

Erec'in gözleri aniden açıldı, ışıkla dolmuştu ve onda bir şeylerin değiştiğini hissetti. Anlar önce öylesine soğuk olan vücudu ısınmaya başlamıştı. Hayat gücünün geri döndüğünü hissetti.

Erec şaşkınlık ve hayretle ona baktı ve bunu yaparken Alistair gücünü ona aktarırken kendi enerjisinin tükendiğini, kendi yaşam gücünün azaldığını hissetti.

Gözleri kapandı ve Erec derin bir uykuya daldı. Alistair'in elleri soğudu, Erec'in nabzına bakınca normale döndüğünü gördü.

Rahatlayarak içini çekti, onu geri getirdiğini biliyordu. Avuçları titredi, deneyim onu öylesine tüketmişti ki bitkin düşmüştü ancak sevinçliydi.

Teşekkür ederim, Tanrım, diye düşündü öne doğru eğilirken, yüzünü göğsüne koyup sevinç göz yaşları dökerek ona sarıldı. *Benden kocamı almadığın için teşekkür ederim.*

Alistair ağlamayı kesti ve kafasını kaldırıp bakınca Bowyer'ın kılıcının taş zeminin üstünde durduğunu, kabza ve kılıcının kanla kaplı olduğunu gördü. Bowyer'dan daha önce hiç deneyimlemediği bir tutkuyla nefret ediyordu ve Erec'in intikamını almaya kararlıydı.

Alistair yere eğildi ve kanlı kılıcı aldı, tutarken avuçları kan içinde kalırken onu inceledi. Fırlatmaya ve odanın diğer ucuna doğru atmaya hazırlanırken bir anda kapı ardına kadar açıldı.

Alistair döndü, kanlı kılıç elindeyken düzinelerce askerle birlikte Erec'in ailesinin odaya doluştuğunu gördü. Yaklaşırken, bakışlarını bir Erec'e bir ona çevirdiklerinde yüzlerindeki endişe yerini dehşete bıraktı.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Dauphine.

Alistair hiç anlayamadan ona baktı.

"Ben mi?" diye sordu. "Hiç bir şey yapmadım."

Dauphine ona doğru fırtına gibi yaklaşırken dik dik suratına baktı.

"Yapmadın mı?" diye sordu. "En iyi ve en büyük şövalyemizi öldürdün!"

Alistair, hepsinin sanki katil oymuş gibi ona baktıklarını görünce korkuyla onları izledi.

Aşağıya bakınca elindeki kanlı kılıcı, avucunda ve gelinliğindeki kan izlerini gördü ve hepsinin onun yaptığını düşündüklerini anladı.

"Fakat onu ben bıçaklamadım!" diye çıkıştı Alistair.

"Öyle mi?" diye suçladı onu Dauphine. "O zaman elindeki kılıç sihirli bir şekilde mi ortaya çıktı?"

Etrafında toplanırken Alistair odaya baktı.

"Bunu yapan bir adamdı. Savaş alanında ona meydan okuyan bir adam: Bowyer."

Diğerleri şüpheyle birbirlerine baktı.

"Bir adam demek?" diye karşılık verdi Dauphine. "Nerede bu adam o zaman?" diye sordu odaya bakarak.

Alistair adamla ilgili hiç bir iz göremeyince, yalan söylediğini düşündüklerini anladı.

"Kaçtı," dedi. "Onu bıçakladıktan sonra."

"Kanlı kılıcı nasıl oldu da elinde duruyor?" diye cevapladı Dauphine.

Alistair elindeki kılıca dehşetle baktı, elinden bıraktı, yere tıngırdayarak düşürdü.

"Neden müstakbel kocamı öldüreyim?" diye sordu.

"Sen bir büyücüsün," dedi Dauphine, başında durarak. "Senin türüne güven olmaz. Ah, kardeşim!" dedi Dauphine, öne atılıp Erec'in yanında dizlerinin üstüne çöktü ve Alistair'le arasına girdi. Dauphine Erec'i sıkı sıkı tutarak sardı.

"Ne yaptın?" diye inledi Dauphine gözyaşlarına boğulurken.

"Fakat ben masumum!" diye haykırdı Alistair.

Dauphine yüzünde bir nefret ifadesiyle önce Alistair'e sonra tüm askerlerine döndü.

"Tutuklayın onu!" diye emretti.

Alistair ellerini arkasından bağlayan elleri hissederken ayakları üstüne düşmesi için ittirildi. Enerjisi azalmıştı ve muhafızlar bileklerini sırtından bağlarken karşı koyamadı, onu sürüklemeye başladılar. Ona ne olduğuyla kesinlikle ilgilenmiyordu ancak onu sürüklerlerken Erec'ten ayrı olma fikrine katlanamıyordu. Şimdi, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda bu olamazdı. Ona verdiği şifa geçiciydi ve biraz daha almaya ihtiyacı vardı, eğer bu şifayı ona veremezse ölebilirdi.

"HAYIR!" diye bağırdı. "Bırakın beni!"

Fakat onu sıradan bir suçlu gibi zincirleyip sürüklerken, çığlıkları sağır kulaklara hiç işlemedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor, annesinin kalesinin altın kapıları ardına kadar parlayarak açılınca gözlerini kör edici ışıktan dolayı korunmak için ellerini gözlerine götürdü; ışık o kadar yoğunlu ki neredeyse önünü göremiyordu. Ona doğru gelen bir gölge vardı, bir kadın olduğunu hissetti ve her hücresiyle bu kadının annesi olduğunu duyumsadı. Orada kolları yanında dururken ona baktığını görünce Thor'un kalbi hızlandı.

Yavaşça ışığın yoğunluğu, ellerini indirip annesine bakmasını sağlayacak kadar azalmaya başladı. Tüm hayatı boyunca, beklediği, rüyalarında hiç peşini bırakmayan an bu andı. Buna inanmıyordu: bu gerçekten oydu, annesiydi. Uçurumun üstüne tüneyen bu kalenin içindeydi. Thor gözlerini tam olarak açtı ve ilk kez ona baktı, sadece bir kaç adım ötede durup Thor'a bakıyordu. İlk kez olarak yüzünü gördü.

Thor, bugüne kadar gördüğü en güzel kadına bakarken nutku tutuldu. Zamana meydan okuyan görüntüsüyle hem yaşlı hem gençti, derisi şeffaftı ve yüzü parlıyordu. Ona tatlı tatlı gülümsedi, uzun sarı saçları belini biraz geçiyordu, büyük parlak şeffaf gri gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve çene hattı onunkıyla aynıydı. Thor annesine bakarken onu en çok şaşırtan ise, annesinin yüzüyle kendi yüzündeki hatların çok benzediğini fark etmesiydi – çene kıvrımı, dudakları, gri gözlerinin tonu hatta gururlu duran alnı bile. Bazı yönlerden Thor kendine bakıyor gibiydi. Aynı zamanda şaşırtıcı derecede Alistair'e benziyordu.

Thor'un annesi, beyaz ipek bir elbise ve pelerin giymişti, başlığı gerideydi ve avuçları iki yanında hiç mücevher takılmamış halde duruyordu; avuçları yumuşaktı ve cildi bebek gibiydi Thor daha önce hiç hissetmediği şekilde ondan yayılan yoğun bir enerji hissediyordu sanki bir güneş onu sarıyordu. Bu anın keyfini çıkarırken ona yöneltilen şefkat dalgaları hissetti. Daha önce hiç böylesi şartsız bir aşk ve kabulleniş hissetmemişti. Kendini *ait* hissetti.

Şimdi burada, onun karşısında dikilirken Thor nihayet bir yanının tamamlandığını sanki dünyadaki her şeyin yoluna girdiğini hissetti.

“Thorgrin, oğlum,” dedi.

Bu duyduğu en güzel sestiydi, yumuşaktı, kalenin antik taş duvarlarında yankılanıyordu, sanki cennetten sesleniyor gibiydi. Thor şaşkınlıkla orada durdu, ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Tüm bunlar gerçek miydi? Kısa bir an için bunun da Ruhbanlar Diyarı'nda başka bir yaratım, başka bir rüya olup olmadığını ya da zihninin ona oyun oynayıp oynamadığını merak etti. Kendini bildi bileli annesine sarılmak istemişti ve öne bir adım atarken onun bir hayalet olup olmadığını anlamaya kararlıydı.

Thor sarılmak için ona uzanınca, kollarının havadan başka hiç bir şeye dokunmayacağından, tüm bunların bir yanılsamadan başka bir şey olmamasından korktu, fakat uzanınca ve kollarını etrafına dolayınca, gerçek bir insanı kucakladığını hissetti. Annesi de ona sarıldı. Bu dünyadaki en harika duyguydu.

Annesi Thor'u sıkıca sararken Thor tüm bunların gerçek olduğunu bildiğinden dolayı havalara uçuyordu. Hepsi gerçektir, bir annesi vardı, gerçekten vardı, ete kemiğe bürünmüş halde bu yanılsama ve fantezi dünyasında duruyordu ve onu gerçekten önemsiyordu.

Uzun bir süreden sonra çekildiklerinde Thor ona baktı, gözlerinde yaşlar vardı annesinde de gözyaşlarını gördü.

“Seninle gurur duyuyorum, oğlum,” dedi.

Annesine baktı, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Yolculuğunu tamamladın,” diye ekledi. “Burada olmayı hak ettin. Her zaman olacağını bildiğim adama dönüştün.”

Thor ona baktı, tüm hatlarını inceledi, onun var olmasına hala hayret ederken ne diyeceğini bilemiyordu. Tüm hayatı boyunca ona sormak istediği çok soru olmuştu fakat şimdi onu karşısında görünce kafası bomboş olmuştu. Nereden başlayacağından emin değildi.

“Benimle gel,” dedi dönerek, “sana burayı, doğduğun yeri göstereceğim.”

Gülümsedi ve elini Thor’a uzatınca Thor tuttu.

Yan yana kalenin içine girdiler, annesi önden giderken, ışığını yayıyor ve duvardan geri sekiyordu. Thor tüm bunlara hayretle bakıyordu: burası gördüğü en muhteşem yerdi, duvarlar parlak altından yapılmıştı, gördüğü her şey parıldarken mükemmel ve gerçek üstü görünüyordu. Sanki cennetin içinde sihirli bir kaleye adımını atmıştı.

Kemerli tavanlara sahip uzun bir koridordan geçtiler, her şeyin üstünden ışık sekiyordu. Thor yere baktı ve zeminin mücevherlerle kaplı olduğunu gördü. Pürüzsüzdü ve ışık bin bir noktada parlıyordu.

“Neden beni terk ettin?” diye sordu Thor aniden.

Bunlar Thor’un ağzından çıkan ilk kelimelerdi ve kendisini bile şaşırttı. Ona sormak istediği onca şeyin arasından bir nedenle ilk olarak bunlar çıkmıştı ve daha nazik bir şey söylemediği için utanmış kızarmıştı. Bu kadar bodoslama olmak değildi niyeti.

Fakat annesinin şefkatli gülümsemesi hiç silinmedi. Yanında yürürken ona saf bir aşkla bakıyordu, ondan salt sevgi ve kabulleniş gördüğünü hissediyordu, onu her ne derse desin yargılamıyordu.

“Bana kızgın olmakta haklısın,” dedi. “Beni bağışlamamı istemeliyim senden . Sen ve kardeşin bu dünyada her şeyden daha fazla önemlisiniz. Sizi burada yetiştirmek istedim ama yapamadım. Şüpheliydiniz. Her ikiniz de.

Bir başka koridora daha girdiklerinde annesi durdu ve Thor’a döndü.

“Sen sadece bir Ruhban değilsin, Thorgrin, sadece bir savaşçı da değilsin. Sen ezeli ve ebedi zamanların en iyi savaşçısı – ve en iyi Ruhbansın da. Özel bir kaderin var, hayatın bu yerden çok daha büyük olması için tasarlanmış. Bu hayatın ve kaderin tüm dünyayla paylaşılması gerekli. O nedenle seni serbest bıraktım. Şu an olduğun adam olabilmen, edindiğin tecrübeleri edinebilmen ve kaderinde yazılı olan savaşçı olabilmen için dünyaya açılmana izin vermeliydim.

Derin bir nefes aldı.

“Anlıyorsun ya Thorgrin, bir savaşçıyı savaşçı yapan herkesten ayrılması ve ayrıcalıkları değildir, zahmet ve çok çalışma, acı çekme ve ıstıraplarıdır. Acı çekerken seni izlemek beni öldürüyordu ancak çelişkili bir biçimde dönüştüğün bu adam olabilmek için bunlara ihtiyacın vardı. Anlıyor musun, Thorgrin?”

Thor gerçekten, hayatında ilk kez anlıyordu. İlk defa tüm bunlar mantıklı geliyordu. Hayatı boyunca karşılaştığı zorlukları düşündü, annesiz büyütülmesini, kardeşlerine hizmet ederken arka plana itilmesini, ondan nefret eden babasını, küçük ve boğucu bir köyde herkes tarafından hiç kimse olarak görülmesini düşündü. Çocukluğu hayatı boyunca başına gelen meşakkat silsilesinin başlangıcı olmuştu.

Fakat şimdi buna ihtiyacı olduğunu, tüm bu zorlukların ve karmaşanın olması gerektiği için olduğunu anlıyordu.

“Karşılaştığın tüm güçlükler, ayakta durabilmen, kendi yolunu bulmak için verdiğin mücadele,” diye ekledi annesi, “sana verdiğim bir hediye. Seni daha güçlü yapmak için verdiğim armağandı.”

Bir hediye, diye düşündü Thorgrin kendi kendine. Daha önce bu şekilde düşünmemişti. Yaşadığı o anları hediye olarak asla düşünemezdi fakat şimdi geriye dönüp bakınca o anların tam olarak birer hediye olduğunu biliyordu. Bu sözlerden sonra annesinin haklı olduğunu fark etti. Hayatında karşılaştığı zorlukların hepsi dönüşeceği kişi olması için onu yoğuran bir hediye.

Annesi döndü ve ikisi kalenin içinde yan yana yürümeye devam ettiler. Thor’un zihni ona sormak istediği milyonlarca soruyla doluydu.

“Gerçek misin?” diye sordu Thor.

Bir kez daha patavatsızlığından dolayı utandı, bir kez daha kendinden bile beklemediği bir soruyu sorarken buldu kendini. Fakat bunu bilmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

“Burası gerçek mi?” diye ekledi Thor. “Yoksa hepsi bir yanılsama, bu ülkenin geri kalanı gibi kendi hayal gücümün bir ürünü mü?”

Annesi ona gülümsedi.

“Senin kadar gerçeğim,” diye cevap verdi.

Thor kafasını salladı, cevabına güven duymuştu.

“Ruhbanlar Diyarının bir yanılsama yeri, senin içindeki bir sihir ülkesi olduğu konusunda haklısın,” diye ekledi. “Cidden gerçeğim ama aynı zamanda tıpkı senin gibi ben bir Ruhbanım. Ruhbanlar fiziksel mekanlara insanlar kadar bağlı değildirler. Yani bir yanımsa burada yaşarken, diğer yanımsa başka yerdedir. Bu nedenle beni göremesen bile hep seninleyim. Ruhbanlar her yerde aynı anda olabilirler. Diğerlerinin bağdaştıramadığı iki dünyayı birbirine bağlarız biz.”

“Argon gibi,” diye cevap verdi Thor, Argon’un uzaktan görünmelerini, bir görünüp bir kaybolmasını, aynı anda her yerde olmasını hatırladı.

Kafasını salladı annesi.

“Evet,” diye cevap verdi. “Kardeşim gibi.”

Thor hayretler içinde nefessiz kalmıştı.

“Kardeşin mi?” diye tekrarladı.

Kafasını salladı.

“Argon senin dayın,” dedi. “Seni çok seviyor. Hep sevdi. Alistair de.”

Thor bunlara kafa yorarken düşüncelerin altında eziliyordu.

Bunları düşünürken kaşları çatıldı.

“Fakat benim için farklı,” dedi Thor. “Ben senin gibi hissetmiyorum. Ben bir yere sana kıyasla daha fazla bağlı hissediyorum. Argon gibi diğer yerlere istediğim gibi gidemiyorum.”

“Bunun sebebi yarı insan olman,” diye cevapladı.

Thor bunu düşündü.

“Şimdi burada, kalemde, evimdeyim,” dedi. “Burası benim evim, değil mi?”

“Evet,” diye cevapladı. “Öyle. Gerçek evin. Dünyadaki diğer evlerin gibi. Fakat Ruhbanlar ev kavramına o kadar bağlı değildirler.”

“Eğer burada yaşamak istersem yaşabilir miyim?” diye sordu Thor.

Annesi kafasını salladı.

“Hayır,” dedi. “Çünkü burada, Ruhbanlar Diyarı’ndaki zamanın kısıtlı. Buraya gelişin kaderinde vardı ve fakat Ruhbanlar Diyarı’nı sadece bir kez ziyaret edebilirsin. Buradan gidersen asla geri dönemezsin. Bu yer, bu kale, burada gördüğün ve bildiğin her şey, yıllardır rüyalarına giren bu yerle ilgili her şey son bulacak. Aynı nehre iki kere girilemeyeceği gibi.”

“Ya sen?” diye sordu Thor korkarak.

Annesi tatlı tatlı kafasını salladı.

“Beni de bir daha göremeyeceksin. Bu şekilde değil. Ancak hep seninle olacağım.”

Thor’un kalbi bu düşünceyle sıkıştı.

“Fakat anlayamıyorum,” dedi Thor. “Nihayet seni ve bu yeri, evimi buldum. Sadece bir defalığına olduğunu söylüyorsun şimdi de bana.”

Annesi içini çekti.

“Bir savaşçının evi dışarıdadır,” dedi. “Dışarıya çıkmak, diğerlerine yardım etmek ve onları korumak ve her zaman daha iyi bir savaşçı olmak senin görevin. Her zaman daha iyisi olabilirsin. Savaşçılar tek bir yerde durmazlar—özellikle de senin gibi büyük bir kadere sahip olanlar. Hayatında çok daha büyük şeylerle, büyük kaleler, büyük şehirler ve büyük insanlarla karşılaşacaksın. Fakat hiç bir şeye tutunmamalısın. Hayatta büyük dalgalar vardır, seni nereye götürmesi gerekiyorsa ona izin vermelisin.

Thor kaşlarını kaldırdı, anlamaya çalışıyordu. Bir anda hepsini hazmetmek zordu.

“Her zaman seni bir kere bulunca yolculuğumun biteceğini düşünürdüm.”

Annesi ona gülümsedi.

“Hayatın doğası,” diye cevap verdi. “Zorlu yolculuklar verildi bize ya da onları kendimiz seçebilir ve başarmak için yola çıkabiliriz. Onları başarabileceğimizi hiç düşünmesek de bir şekilde bir yolunu buluruz. Başarınca, bir görevimiz bitince bir şekilde hayatımızın sona ereceğini düşünürüz. Fakat hayatımız daha yeni başlıyor. Bir zirveye tırmanmak başlı başına bir başarıdır ancak bir diğerine, daha yüksek bir zirveye yol açar. Bir görevi başarmak bir diğerine, daha büyüğüne yol almana izin verir.

Thor hayretler içinde ona baktı.

“Doğru,” dedi zihnini okuyarak. “Beni bulman bir başka- daha büyük- bir yolculuğa çıkaracak seni.”

“Başka ne yolculuğu olabilir ki?” diye sordu Thor. “Seni bulmaktan daha büyük ne olabilir?”

Annesi ona gözlerinde bilgelikle baktı.

“Önünde seni bekleyen görevleri hayal etmeye başlayamazsın bile,” dedi. “Bazı insanlar sadece bir yolculuğa çıkar. Bazıları hiç çıkmaz. Ama sen – Thorgrin—on iki göreve sahip bir kaderle doğdun.

“On iki mi?” diye tekrar etti Thor, şaşkınlıkla.

Kafasını salladı.

“Kader Kılıcı bir tanesiydi. Müthiş bir ustalıklı üstesinden geldin. Bir diğeri beni bulmandı. İkisini başardın, geriye kaldı on. Bu ikisinden bile çok daha büyük on yolculuğun var.”

“On daha mı?” diye sordu. “Daha mı büyük? Bu nasıl olabilir?”

“Sana göstermeme izin ver,” dedi, yanına gelip bir kolunu beline koyup nazikçe koridora doğru yönlendirirken. Onu parlak safir kaplı bir kapıya ve tamamen parlak yeşil renge sahip safirden yapılma bir odaya geçirdi.

Odadan geçerek kocaman, kristalden yapılma kemerli bir pencereye yöneldiler. Thor annesinin yanında durup uzandı ve avucunu kristalin üstüne koydu, bunu yapması gerektiğini hissettiği için. Ve bunu yapar yapmaz pencerenin iki kanadı nazikçe açıldı.

Buradan nefes kesici bir manzaraya sahip okyanusa baktı Thor; kör edici bir sis ve bulutla kaplanmıştı, her şeyin üstünden beyaz bir ışık yansıyor ve sanki cennetin ta içindelermiş hissi veriyordu.

“Bak,” dedi. “Ne gördüğünü söyle.”

Thor önüne baktı, başlangıçta okyanus ve sisten başka bir şey göremedi. Kısa süre sonra ise sis daha parlak olmaya, okyanus da görüntüden kaybolmaya başlarken, gözlerinin önünde imgeler belirdi.

Thor’un gördüğü ilk görüntü oğlu Guwayne’e aitti, küçük bir kayıkla denizde süzülüyordu.

Thor’un kalbi panik içinde attı.

“Guwayne,” dedi. “Bu doğru mu?”

“Şu anda denizde kayıp,” dedi. “Sana ihtiyacı var. Onu bulmak hayatının en büyük görevlerinden biri olacak.”

Thor, Guwayne’in sulara ilerlemesini izlerken bu yeri hemen terk edip okyanusa koşuşturma hissiyle doldu.

“Ona gitmeliyim—hemen!”

Annesi bileğine sakince elini koydu.

“Başka ne görmek gerekliyse onlara bak,” dedi.

Thor bakınca Gwendolyn ve halkını gördü, kayalık adada oturmuş ve gökten inerek onları örten bir ejderha duvarına karşı kendilerini hazırlamaya çalışıyorlardı. Bir ateş duvarı gördü, bedenlerin alev aldığını ve insanların acıyla haykırdıklarını gördü.

Durumun aciliyetiyle kalbi hızla atmaya başladı.

“Gwendolyn,” diye bağırdı Thor. “Ona gitmeliyim.”

Annesi kafasını salladı.

“Sana ihtiyacı var Thorgrin. Hepsinin sana ihtiyacı var – ayrıca yeni bir eve de ihtiyaçları var.”

Thor izlemeye devam ederken, yeryüzünün değiştiğini, tüm Halka’nın yıkıma uğradığını ve küle dönerek karardığını gördü, Romulus’un milyonlarca adamı her bir santimini işgal ediyordu.

“Halka,” dedi dehşetle. “Yok olmuş.”

Thor acilen buradan çıkıp hepsini hemen şimdi kurtarma hissiyle doldu.

Annesi uzandı ve pencerenin kanatlarını kapayarak dönüp ona baktı.

“Bu önünde yatan görevlerden sadece bir kaç,” dedi. “Çocuğunu sana ihtiyacı var, Gwendolyn’in sana ihtiyacı var, halkının sana ihtiyacı var ve bunların hepsinin ötesinde Kral olacağın gün için kendini hazırlaman gerekli.”

Thor’un gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ben mi? Kral olmak mı?”

Annesi kafasını salladı.

“Bu senin kaderin, Thorgrin. Son çare sensin. Ruhbanların Kralı olması gereken kişi sensin.”

“Ruhbanların Kralı mı?” diye sordu anlamaya çalışarak. “Ama anlayamıyorum. Ruhbanların Diyarı’nda olduğumu sanıyordum.”

“Ruhbanlar artık burada yaşamıyor,” diye açıkladı annesi. “Bizler sürgün edilmiş bir ulusuz. Artık uzak bir krallıkta yaşamlarını sürdürüyorlar, İmparatorluk’un erişemeyeceği kadar uzakta ve çok büyük tehlike altındalar. Onların Kralı olmak alnında yazılı. Sana ihtiyaçları var, senin de onlara ihtiyacın var. Birlik olarak, bugüne kadar bildiğimiz en büyük güçle savaşmak için gücüne ihtiyaç duyulacak. Ejderhalardan çok daha büyük bir tehdit.

Thor hayretle annesine baktı.

“Aklım öyle karıştı ki anne,” diye kabul etti.

“Bunun sebebi eğitimini henüz tamamlamamış olman. Çok büyük bir ilerleme kaydettin fakat büyük bir savaşçı olmak için ihtiyaç duyacağın seviyelere yaklaşmaya başlamadın bile. Sana rehberlik edecek, hayalinin ötesinden bile büyük seviyelere seni taşıyacak olan yeni öğretmenlerle tanışacaksın. Henüz dönüşeceğin savaşçıyı görmeye başlamadın bile.”

“Buna, eğitimlerinin hepsine ihtiyacın olacak,” diye devam etti. “Korkunç imparatorluklara, şimdiye dek gördüklerinden çok daha büyük krallıklarla karşılaşacaksın. Yanlarında Andronicus’un devede kulak kalacağı zalim hükümdarlar göreceksin.

Annesi onu incelerken gözleri bilgelik ve şefkat doluydu.

“Hayat hayalinden daha büyük Thorgrin,” diye devam etti. “Her zaman daha büyüktür. Halka senin gözlerinde, büyük bir krallık ve dünyanın merkeziydi. Fakat orası dünyanın diğer yerlerine kıyasla küçük bir krallık, İmparatorluk’un içinde bir zerre. Dünyalar var Thorgrin, hayalinin ötesinde, gördüklerinin hepsinden daha büyük. Henüz yaşamaya başlamadın bile.” Duraksadı. “Buna ihtiyacın olacak.”

Thor bileğinde bir şey hissedince kafasını eğdi ve annesinin bir bileklik taktığını gördü. Bu kolunu yarısına kadar kaplayan kalın bir bileklikti, parlak altından yapılmıydı ve ortasında tek bir tane siyah elmas duruyordu. Gördüğü en güzel ve en güçlü bu şey tam bileğinde dururken, yayılan gücün nabız gibi atarak ona nüfuz ettiğini hissediyordu.

“Bunu taktığın sürece,” dedi “bir kadından doğma hiç bir adam sana zarar veremez.”

Thor ona baktı ve zihninde, Kristal pencereler ardında gördüğü imgeler belirdi, Guwayne, Gwendolyn ve halkına acele olarak ulaşması gerektiği hissi yenilendi.

Fakat bir yanı burayı, bir daha asla dönemeyeceği rüyalarına giren bu yeri ve annesini bırakmak istemiyordu.

Bilekliğe bakarken gücünü hissediyor ve altında eziliyordu. Annesinden bir parça taşıyor gibi hissediyordu.

“Buluşmamızın amacı bu muydu?” diye sordu Thor. “Bunu alabileyim diye mi?”

Kafasını salladı.

“Daha da önemlisi,” dedi, “sevgimi alman. Bir savaşçı olarak nefret etmeyi öğrenmelisin. Fakat eş değerde olan bir başka şey ise sevmeyi öğrenmektir. Aşk bu ikisi arasında daha güçlü olandır. Nefret bir adamı öldürebilir ama aşk onu diriltir ve öldürmekten çok daha fazla irade gerektirir. Nefreti bilmelisin ama sevmeyi de bilmelisin ve her birini seçeceğin yerin farkında olmalısın. Sadece sevmeyi değil hatta daha önemlisi bu duyguyu almaya izin vermeyi öğrenmelisin. Yemek yemeye ihtiyacımız olduğu gibi sevmeye de ihtiyacımız var. Seni ne kadar çok sevdiğimi, ne denli kabul ettiğimi ve senle ne kadar gurur duyduğumu bilmelisin. Her zaman seninleyim bunu böylece bil. Tekrar buluşacağımızdan şüphelen olmasın. O zaman gelene kadar sevgimin seni taşımasına izin ver. Daha da önemlisi sevmeye ve kendini kabul etmeye izin ver.”

Thor’un annesi öne gelip onu kucakladı, Thor da ona sarıldı. Onu tutmak, bir annesinin gerçek bir annesinin bu dünyada var olduğunu bilmek çok iyi geliyordu. Onu tutarken, kendini sevgiyle dolmuş hissetti, bu hisle birlikte yenilemiş ve yeniden doğmuş hissetti, her türlüyle yüzleşmeye hazırды.

Thor öne eğilip gözlerine baktı. Kendi gözleriydi, parlayan gri gözlerdi bunlar.

Kafasına avucunu koydu, öne eğildi ve Thor’u alnından öptü. Thor gözlerini kaparken bu anın hiç bitmemesini diledi.

Thor birden kollarında serin bir esinti duyumsadı ve çarpan dalgaların sesini duydu, nemli okyanus havasını hissetti. Gözlerini açtı ve hayretle baktı.

Şaşırmıştı çünkü annesi gitmişti. Kalesi yoktu. Uçurum yoktu. Etrafına baktı, bir sahilde, Ruhbanlar Diyarı’na girişi sağlayan kırmızı bir sahilde durduğunu gördü. Bir şekilde Ruhbanlar Diyarı’ndan çıkmıştı ve şu an yapayalnızdı.

Annesi ortadan kaybolmuştu.

Thor bileğine, ortasında bir elmasın durduğu yeni altın bilekliğine baktı ve dönüşmüş hissetti. Annesini içinde hissetti, ona olan sevgisini hissederken tüm dünyayı fethedebilir olduğunu duyumsadı. Hiç olmadığı kadar güçlüydü. Her hangi bir düşmana karşı savaş vermeye, karısını ve çocuğunu kurtarmaya hazırды.

Bir mırıltı duydu, dönüp bakınca Mycoples’in biraz ötede oturup yavaşça kanatlarını kaldırdığını görünce sevinçten uçtu. Mırıldayarak ona doğru geldi ve Thor onun da hazır olduğunu hissetti.

Ona yaklaşırken Thor önüne baktı sahilde duran ve Mycoples’in altından çıkan bir şey olduğunu görünce şaşırdı. Bu büyük, yuvarlak ve beyaz bir şekle sahipti. Daha yakından bakınca bunun bir yumurta olduğunu gördü.

Bir ejderha yumurtasıydı.

Mycoples Thor’a baktı, Thor da gözlerini hayretle ona dikti. Mycoples üzgün bir ifadeyle yumurtaya çevirdi bakışlarını sanki onu bırakmak istemese de bırakmak zorunda olduğunu biliyor gibiydi. Thor hayretle yumurtaya bakarken Ralibar ve Mycoples’ten çıkacak ejderhanın nasıl olacağını merak etti. Bugüne kadar insanlığın karşılaştığı en büyük ejderha olacağını hissetti.

Thor Mycoples’e tırmandı ve ikisi dönüp Ruhbanlar Diyarı’na, Thor’u buyur edip de onu içinden atan bu gizemli yere son kez ve uzun bir bakış attılar. Thor bu yere hayran kalmıştı, hiç bir şekilde anlamayacağı bir yer olmuştu burası.

Thor dönüp önlerinde uzanan devasa okyanusa baktı.

“Savaşma vakti, dostum,” diye emretti Thor, sesi kendine güvenle kükrer gibi çıkmıştı, bir adamın, bir savaşçının, müstakbel bir Kralın sesiydi.

Mycoples tiz bir çığlık atıp koca kanatlarını kaldırdı ve ikisini de okyanusun üstünden göğe taşıyarak bu dünyadan uzaklaşıp Guwayne’e, Gwendolyn’e, Romulus’a, ejderhalarına ve Thor’un hayatının savaşına doğru yola çıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romulus donanmanın öncü gemisindeki pruvada, arkasında binlerce İmparatorluk gemisiyle duruyor ve ufka büyük bir tatmin duygusuyla bakıyordu. Tepesinde, ejderha grubu uçuyordu, tiz çığlıkları havayı dolduruyor Ralibar’la savaşıyorlardı. Romulus bu sahneyi izlerken tırabzanı sıkı sıkı kavırıyor, hayvanları Ralibar’a saldırıp onu okyanusa doğru çekip yeniden ve tekrar suyun altında tutarken uzun tırnaklarını tahtaya geçiriyordu.

Romulus keyiften çığlık attı ve ejderhalar okyanustan zaferle Ralibar’dan hiç bir iz olmadan çıkınca tırabzanı öyle sıkı ki tahtalar parçalandı. Romulus ellerini kafasının üstüne kaldırıp öne eğildi avucunda gücün yandığını hissediyordu.

“Gidin ejderhalarım,” diye fısıldadı gözleri parlayarak. “Gidin.”

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez ejderhalar döndü ve gözlerini Yukarı Adalar’a diktiler; öne tiz çığlıklar atıp atıldılar, kanatlarını yükseğe kaldırdılar. Romulus onları kontrol ettiğini, yenilmez olduğunu ve evrendeki her şeyi yönetebileceğini hissediyordu. Ne de olsa hala onun ay vaktiydi. Gücü yakında son bulacaktı ama şimdilik dünyada hiç bir şey onu durduramazdı.

Ejderhalar Yukarı Adalar’ı hedef alırken Romulus’un gözleri parıldıyordu, uzakta çığlık çığlığa yollarından kaçışan adamları, erkekleri ve çocukları görüyordu. Alevler aşağı yuvarlanarak inerken, insanlar canlı canlı yakılıyor, tüm ada tek bir alev ve yıkım topu tarafından yutuluyordu; Romulus tüm bunları zevkle izliyordu. Aynı Halka’nın yıkımını izlerken hissettiği gibi bunun da tadını çıkarıyordu.

Gwendolyn ondan kaçmayı başarmıştı—fakat bu sefer kaçacak bir yer yoktu. Nihayet son MacGil de yumruğunun altında sonsuza kadar ezilecekti. Nihayet evrenin en ücra köşelerinde bile zapt altına almadığı bir yer kalmamış olacaktı.

Romulus dönüp omzunun üstünden ufku dolduran devasa donanmasına, binlerce gemisine baktı ve derin bir nefes alıp geriye yaslanırken yüzünü göğe çevirdi, avuçlarını yana doğru havaya kaldırıp zafer çığlığı attı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn koca taştan hapishanenin içinde, halkından onlarca kişiyle beraber duruyor, üstündeki sarsıntıyı ve yangını dinliyordu. Gelen her sesle irkiliyordu. Yer bazen düşmelerine sebep olacak kadar çok sarsılıyordu ve dışarıda koca enkaz parçaları ejderhaların oyuncakları gibi yere fırlatılıyordu. Gümbürtü sesleri ve yansımaları Gwen'in kulaklarında hiç bitmeyecekmiş gibi çınlıyor, sanki tüm dünya yok oluyor hissi veriyordu.

Yer altında hissettikleri ısı ejderhalar sanki nerede saklandıklarını biliyormuş gibi hiç durmadan çelik kapılara ateş püskürürken gittikçe artıyordu. Neyse ki ateşler çelikten geri dönüyordu fakat odaya kara duman yayılıyor nefes almayı daha zor hale getirirken hepsini öksürüğe boğuyordu.

Birden taşın çeliğe çarpmasıyla ortaya çıkan korkunç bir ses duyuldu, Gwen üstteki çelik kapıların bükülüp sallandığını ve neredeyse içeriye kıvrıldığını gördü. Ejderhalar burada olduklarını biliyorlar ve içeri girmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

“Kapılar ne kadar dayanır?” diye sordu Gwen yanında duran Matus’a.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Matus. “Babam bu yer altı sığınağını düşmanlara karşı koymak için yapmıştı- ejderhalara değil. Çok uzun süre dayanacağını sanmam.”

Gwendolyn odanın ısısı gittikçe artarken ölümün yaklaştığını hissetti sanki yanıp kavruken bir dünyanın üstünde duruyordu. Dumandan dolayı görmek de zorlaşıyordu ve gümbürtüler tekrar tekrar tepelerinde koparken yer sarsılıyordu, küçük kaya ve toz parçaları kafasından aşağı ufanıyordu.

Gwen, odayı dolduran insanların korkmuş yüzlerine baktı ve buraya çekilerek kendilerine yavaş bir ölümün kapılarını açmış olup olmadıklarını merak etti. Belki de yukarıda kalıp hemen can veren insanlar daha mı şanslılardı diye düşündü.

Birden bir duraksama oldu, ejderhalar başka yere uçtular. Gwen şaşırıp ve nereye gittiklerini merak etti. Dakikalar sonra, muazzam bir gümbürtü duyuldu ve yer o denli sarsıldı ki herkes yere düştü. Gümbürtü uzaktan gelmişti ve sarsıntıları devam ediyordu sanki kayalar yerlerinden fırlatılıyordu.

“Tirus’un kalesi,” dedi Kendrick yanına gelerek. “Onu yok etmiş olmalılar.”

Gwen tavana baktı ve muhtemelen haklı olduğunu anladı. Başka ne kayaların kayarak bir çıkış gibi ilerlemesine sebep olabilirdi ki? Ejderhalar belli ki öfkelenmişlerdi ve adadaki her şeyi yok etmeye kararlılardı. Gwen, sıranın bu odaya gelmesinin an meselesi olduğunu da biliyordu.

Birden gelen sessizliğin ortasında havayı kesen bir bebek ağlaması duyduğunda Gwen şok oldu. Ses sanki göğsüne bıçak saplanmış gibi içini yardı. Elinde olmadan hemen Guwayne aklına geldi, ağlama yukarıda bir yerlerde giderek artarken aklını kaçırmış olan bir yanı Guwayne'in yukarıda onun için ağladığına ikna oldu. Bunun imkansız olduğunu mantığıyla kavıyordu, oğlu buradan uzakta okyanustaydı. Fakat kalbi yukarıda olmasını diledi.

“Bebeğim!” diye çığlık attı. “Yukarıda. Onu kurtarmalıyım!”

Gwen basamaklara koşarken elinde güçlü bir el hissetti.

Dönüp baktığında kardeşi Reece'in onu tuttuğunu gördü.

“Leydim,” dedi. “Guwayne buradan çok uzakta. Bu başka bir bebeğin ağlaması.”

Gwen bunun doğru olmamasını istiyordu.

“Yine de bir bebek,” dedi. “Orada yalnız başına. Ölmesine izin veremem.”

“Eğer yukarı çıkarsan,” dedi Kendrick öne gelerek duman arasında öksürüp, “arkandan kapıyı kapatmamız gerekir ve orada yalnız başına olursun. Tek başına orada ölürsün.”

Gwen düzgün düşünemiyordu. Zihninde orada hala hayatta olan bir bebek vardı, yalnız başınaydı ve tek bildiği her şeyden öte onu kurtarmak zorunda olduğuydu – bedeli her ne olursa olsun.

Gwen, elini Reece'ten kurtardı ve basamaklara doğru atıldı. Üçer üçer çıkarken kimse ona yetişmeden kapıları kilitleyen metal sopaları geri çekti ve omuz verip avuçlarını kullanarak tüm gücüyle yukarı itti.

Gwen acıyla bağırdı, metal o kadar sıcaktı ki avuçları yanmıştı hemen ellerini çekti, kararlı bir biçimde yenleriyle avuçlarını kapattı ve kapıları ardına kadar itti.

Gwendolyn gün ışığına doğru çıkarken deliler gibi öksürdü, onunla birlikte yer altından kara bir duman çıktı. Yeryüzüne tökezleyerek vardığında, ışığa karşı atıldı ve ellerini gözüne götürüp etrafına baktı. Gördüğü yıkım manzarası karşısında şoka girdi. Sadece bir kaç dakika önce sapasağlam ayakta duran ne varsa tarumar edilmiş, dumanı tüten harap edilmiş bir yığıntıya dönmüştü.

Bebegın ağlaması tekrar duyuldu, buradan ses daha yüksek geliyordu. Gwen etrafa baktı, kara dumanın dağılmasını bekledi. İşte o sırada avlunun diğer ucunda yerde battaniyeye sarılı olarak yatan bebeği gördü. Yanında ailesi yatıyordu, diri diri yanmışlardı. Bir şekilde bebek kurtulmuştu. Belki de diye düşündü Gwen, mucizevi bir şekilde annesi onu alevlerden korurken öldü.

Aniden Kendrick, Reece, Godfrey ve Steffen yanı başında belirdi.

“Leydim, artık geri dönmelisiniz!” diye yalvardı Steffen. “Burada öleceksiniz!”

“Bebek,” dedi Gwen. “Onu kurtarmalıyım.”

“Kurtaramazsın,” diye ısrar etti Godfrey. “Canlı olarak geri dönemeyeceksin.”

Gwen’in artık umuru değildi. Zihni bir şekilde öylesine odaklanmıştı ki tek görebildiği, tek düşünebildiği o çocuktı. Dünyanın geri kalanıyla iletişimini kesmişti ve nefes alması ne kadar gerekli ise bu çocuğu kurtarmasının da o kadar gerekli olduğunu biliyordu.

Diğerleri onu tutmaya çalıştılar ama çok kararlıydı, onlardan kurtuldu ve bebeğe doğru atıldı.

Gwen tüm gücüyle kara duman dalgalarının arasında koşarken, kalbinin göğsünde attığını hissetti, alevler etrafını sarıyordu. Kara duman bir kalkan görevi görüyordu ve şansına ejderhalar onu henüz göremiyordu. Avluyu dumanların arasından geçerken sadece bebeği görüyor, ağlamasını duyuyordu.

Hiç durmadan koşarken ciğerleri patlayacak gibi oluyordu, ama nihayet bebeğe ulaştı. Uzandı ve bebeği kucakladı. Yüzünü incelerken bazı hatlarını Guwayne’inkine benzetmeye çalıştı.

Guwayne olmadığını görünce kalbi sıkıştı, bu bir kızdı. Koca, güzel ve mavi gözleri titreyip çığlık atarken yaşlarla dolmuştu, ellerini yumruk yapmıştı. Gwen yine de bir başka bebeği tuttuğu için sevinçliydi, Guwayne’i uzağa göndermesini bir şekilde telafi ediyor gibiydi. Bebeğin gözlerine kısacık bir bakış attıktan sonra ise parladıklarını ve çok güzel olduklarını gördü.

Duman bulutu kalktı ve Gwendolyn kendini aniden avlunun öte ucunda ağlayan bebekle birlikte açıkta buldu. Yukarı baktı ve neredeyse yüz metre ötede, onlarca vahşi ejderhanın, parlayan koca gözlerini çevirip ona diktiklerini görüyordu. Keyif ve öfkeyle bakışlarını ona sabitlemişlerdi ve Gwendolyn onu öldürmeye hazırlandıklarını görebiliyordu.

Ejderhalar koca kanatlarını çırparak havaya uçtular, bu mesafeden devasa görünürlerken ona doğru gelmeye başladılar. Gwen, orada bebeği tutarak ve asla vaktinde geri dönemeyeceğini bilerek kendini hazırlamaya çalıştı.

Aniden, kılıçların çekilme sesi geldi ve Gwen döndüğünde kardeşleri Reece, Kendrick, Godfrey ile beraber Steffen, Brandt, Atme ve diğer Lejyon üyelerini yanı başında kılıçlarını ve kalkanlarını çekerek onu korumaya geldiklerini gördü. Etrafında bir daire oluştup kalkanlarını yukarı kaldırdılar hepsi onunla birlikte ölmeye hazırды. Gwen cesaretlerinden dolayı çok duygulanmış ve etkilenmişti.

Ejderhalar üstlerine geldiler, devasa çenelerini açtılar. Hepsini öldürecek o kaçınılmaz ateşe kendilerini hazırlamaya çalıştı Gwen ve yanındakiler. Gwen gözlerini kapattı, babasını gördü, hayatında onun için önemli olan herkesi gördü, onlarla karşılaşmaya hazırды.

Birden korkunç bir çığlık geldi ve Gwen irkildi, bunun ilk saldırı olduğunu düşündü.

Fakat farklı bir çığlık olduğunu, hatta bunu tanıdığını fark etti, eski bir dostun sesiydi.

Gwen kafasını kaldırıncı gökte yalnız başına süzülerek ilerleyen yalnız bir ejderha gördü, ona yaklaşan ejderhalarla savaşmak için acele ediyordu. Bir de üstüne sırtında, dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği adamı görünce havalara uçtu:

Thorgrin.

Dönmüştü.

ALTINCI BÖLÜM

Thor, Mycoples'in sırtındayken bulutlar yüzünü kırbaçlıyor, ejderhalar grubuyla girecekleri savaş için acele ederken o denli hızlı ilerliyorlardı ki zar zor nefes alabiliyordu. Thor'un bilekliği bileğinde bir nabız gibi atıyor ve anlamakta zorlandığı yeni bir güçle annesinin onu doldurduğunu hissediyordu. Thor yolculuğu neredeyse hatırlamıyordu, Ruhbanlar Diyarı'nda başlayan seyahatinde kendini aniden burada, Yukarı Adalar'ın üstünde, ejderhaların yuvalarına uçarken bulmuştu. Sanki buraya sihirli bir şekilde ışınlanmıştı, sanki zaman ve mekan aralığından geçerek yolculuk etmişti – sanki annesi onları buraya indirmiş ve imkansız başarımlarına izin vererek daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ve uzağa uçurmuştu. Annesinin ona hız hediye ederek buraya gönderdiğini hissetmişti.

Thor bulutların arasından gözlerini kısarak baktığında devasa ejderhaları gördü, Yukarı Adalar üstünde daireler çizerek dalmaya ve ateş püskürtmeye hazırlanıyorlardı. Thor aşağı baktığında adanın hali hazırda alevlerce yutularak yerle bir edildiğini gördüğünde kalbi sızladı. Hayatta kalmayı başaran birilerinin olup olmadığını merak ederken bunun nasıl başarılabileceğinden emin olamadı. Çok mu geç kalmıştı?

Fakat Mycoples alçaldığında ve daha yakına inerken Thor'un gözleri tek bir kişiye takıldı, onu bir mıknaş gibi çekerek bu kargaşanın ortasında öne çıkan biri: Gwendolyn.

İşte oradaydı, müstakbel karısı, gururla avluda korkusuzca duruyor, bir bebeği tutuyordu, etrafı Thor'un sevdiği insanlarla çevriliydi, hepsi onu kuşatmış, ejderhalar saldırıya geçmek için alçalırken kalkanlarını göğsüne kaldırmışlardı. Thor ejderhalar koca çenelerini açıp da alevlerini püskürtmeye hazırlanırken Thor görüntüyü dehşetle izledi sadece bir an sonra alevler Gwendolyn'i ve sevdiği tüm dostlarını yutacaktı.

"AŞAĞI DAL!" diye bağırdı Thor Mycoples'e.

Mycoples'in cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu, Thor'un hayal edebildiğinden bile daha hızlı daldı aşağıya; o denli hızlıydı ki nefes alamadı ve neredeyse tepe taklak aşağı inerken hayatı buna bağlıymış gibi Thor Mycoples'e tutundu. Kısa süre sonra Gwendolyn'e saldırmak üzere olan üç ejderhaya yetişti ve koca bir kükremeyle çenesini ardına kadar açtı, pençelerini önüne alıp hazırlıksız yakalanan yaratıklara saldırdı.

Mycoples ejderhalara çarpınca onu taşıyan alçalma hızıyla sırtlarına atladı; birini pençeledi, diğerini ısırdı ve üçüncüsünü de kanatlarıyla itti. Onları ateşlerini püskürtmeden tam önce durdurdu ve yüzü koyun yere fırlattı.

Hepsi beraber yere çarptıklarında kocaman bir gümbürtü koptu ve Mycoples onları yüzü koyun yere fırlatırken toz bulutları havalandı; o kadar derine gömülmüşlerdi ki sadece arka pençeleri açıkta kalmıştı. Yere değdiklerinde Thor döndü ve Gwendolyn'in şok olmuş yüzünü gördü işte o anda Tanrı'ya onu tam zamanında kurtarabildiği için dua etti.

Büyük bir kükreme duyuldu ve Thor dönüp göğsüne baktı ve saldırıya geçmek için saldıran diğer ejderhaları gördü.

Mycoples çoktan dönüp havalanmıştı bile, korkusuzca ejderhalara doğru yönelerek saldırısına başlamak üzereydi. Thor silahsız olsa bile hayatı boyunca girdiği savaşlardan çok farklı hissediyordu: hayatında ilk kez silahlara ihtiyacı olmadığını hissediyordu. İçindeki gücü çağırıp ona güvenebileceğini biliyordu. Gerçek güce. Annesinin içine saldıran güce.

Ona yaklaşırlarken Thor bileğini kaldırdı, altın bilekliğini hedef gösterdi ve ortasındaki siyah elmadan bir ışık yayıldı. Grubun tam ortasında, onlara en yakın olan ejderha sarı bir ışıkla çevrelendi ve ışık onu geriye fırlattı, ejderha havada yukarıya doğru uçarak diğerlerine şiddetle çarptı.

Mycoples öfkeyle en büyük zararı vermeye kararlı bir halde ejderhaların ortasına korkusuzca dalarak önüne çıkanlarla savaştı; onları pençeledi, birine dişlerini geçirip, diğerini fırlattı ve aralarından kendine bir yol açarak bir çoğuna da arkalarından saldırdı. Birine cansız bir halde yere düşene kadar kesinlikle göz açtırmadı; ejderha sanki gökten düşen koca bir kaya gibi zemine düştü

ve yere çarparak sarsıntıya sebep oldu. Thor durduğu yerden bile darbeyi duyabiliyordu ne de olsa ardından bir sarsıntı daha yaratmıştı.

Thor aşağı bakınca Gwen'in ve diğerlerinin saklanmaya koştuklarını gördü, ejderhaların tümünü bu adadan, Gwendolyn'den uzağa sürerek onlara kaçışları için alan açması gerektiğini biliyordu. Eğer ejderhaları okyanusa sürebilirse onları yönlendirebilir ve savaşa orada devam edebilirdi.

“Açık denize!” diye bağırdı Thor.

Mycoples emrini yerine getirdi, döndüler ve ejderhaların yuvalarına doğru denizin diğer tarafına geçtiler.

Thor, kükreme sesini duyunca döndü ve alevler ona yetişmekte iken uzaktan sıcaklığını hissetti. Planının işe yaradığını gördüğü için memnundu: tüm ejderhalar Yukarı Adalar'ı terk etmişler ve açık denizde onu takip ediyorlardı. Thor uzaktan aşağıda Romulus'un donanmasının denizi bir battaniye gibi örttüğünü gördü artık ejderhalarla verdiği bu savaştan hayatta kalarak çıksa bile daha karşılaşması gereken milyonlarca adama sahip bir orduya direnmesi gerekeceğini biliyordu. Fakat en azından onlara biraz zaman kazandıracaktı.

En azından Gwenoldyn kaçmayı başarabilecekti.

*

Gwen tarumar edilmiş alev alev yanan avlunun, Tirus'un avlusundan geriye kalanların arasında bebeği hala tutarak duruyor, göğşe şaşkınlık, rahatlama ve üzüntü duygularıyla birlikte bakıyordu. Kalbi Thor'u, hayatının aşkını, canlı olarak ve üstelik de Mycoples'le beraber yeniden gördüğü için heyecanla atıyordu. O burada olunca, bir yanının yeniden doğduğunu hissetti, sanki her şey mümkündü. Uzun zamandır hissetmediği bir şeyi hissediyordu: yeniden yaşama isteği.

Ejderhalar dönüp geriye uçmaya başlayınca Gwendolyn'in adamları yavaşça kalkanlarını indirdiler, nihayet Adalar'ı terk ederek açık denize yöneliyorlardı. Gwen etrafına baktı ve bıraktıkları yıkımı, koca enkaz yığınlarını, etrafı saran alevleri ve geriye yatan cansız ejderhaları gördü. Sanki savaşıla tarumar edilmiş bir ada gibiydi.

Gwen bir de yakında cansız yatan ve muhtemelen bebeğin ailesi olan kişileri gördü, tam olarak Gwen'in bebeği bulduğu yerdelirdi. Gwen bebeğin gözlerine baktı ve dünyada ona kalan tek şeyin bu bebek olduğunu fark etti. Ona sıkıca sarıldı.

“İşte fırsat bu, leydim!” dedi Kendrick. “Hemen burayı boşaltmalıyız!”

“Ejderhaların aklı meşgul,” diye ekledi Godfrey. “En azından şimdilik. Kim bilir ne zaman dönerler, bu yeri hemen terk etmeliyiz.”

“Fakat Halka yıkıldı,” dedi Aberthol. “Nereye gideceğiz?”

“Burası hariç her hangi bir yere,” diye cevapladı Kendrick.

Gwen söylediklerini duyuyordu ve fakat zihni sanki burada değildi bunun yerine döndü ve göğse bakarak uzakta savaşan Thor'a özlemle baktı.

“Thorgrin'e ne olacak?” diye sordu. “Onu burada yalnız mı bırakalım?”

Kendrick ve diğerleri yüzlerini ekşittiler, yüzleri hayal kırıklığıyla doluydu. Bu düşüncenin onları da rahatsız ettiği belliydi.

“Eğer elimizden gelse Thorgrin ile birlikte ölümüne savaşırız leydim,” dedi Reece. “Ama bunu yapamayız. O göklerde, denizin üstünde ve buradan uzakta. Hiçbirimizin ejderhası yok. Onun gücüne de sahip değiliz. Ona yardım edemeyiz. Şimdi sadece yardım edebileceklerimize yardım etmeliyiz. Thor bunun için her şeyini feda etti. Thor bunun için canını riske attı. Bize verdiği bu fırsatı kullanmalıyız.”

“Gemilerimizden kalanlar hala adanın diğer ucunda duruyor,” diye ekledi Srog. “O gemileri oraya saklamak çok akılcıydı. Şimdi onları kullanmalıyız. Halkımızdan geriye kim kaldıysa, bu yeri ejderhalar dönmeden onlarla birlikte terk etmeliyiz.”

Gwendolyn'in aklı karmaşık hislerle doluydu. Gidip Thor'u kurtarmayı deli gibi istiyordu ama aynı zamanda, burada tüm bu insanlarla onu beklemek ona yardımcı olmayacaktı. Diğerleri haklıydı: Thor güvenli bir yere çıkmaları için hayatını tehlikeye atmıştı. Eğer henüz vakti varken Gwendolyn bu insanları kurtarmak için elinden geleni yapmazsa Thor'un tüm eylemleri boşa çıkacaktı.

Gwen'in zihninde bir düşünce daha kara kara dolanıyordu. Eğer şimdi buradan ayrılp da açık denize giderlerse, belki ve bir ihtimal onu bulabilirlerdi. Oğlunu yeniden görebilme düşüncesi onu yeni bir yaşama iradesiyle doldurdu.

Nihayet, Gwen kafasını salladı, bebeği tutarak hareket etmeye hazırlandı.

"Tamam," dedi. "Gidip oğlumu bulalım."

*

Ejderhaların kükreyişleri Thor'un arkasında gittikçe artıyordu, Thor ve Mycoples denizde daha uzağa açılırken bir grup onları kovalayarak daha yakına geliyorlardı. Thor sırtına doğru bir alev dalgasının onları kuşatmak üzere olduğunu hissetti ve eğer hemen bir şeyler yapmazsa öleceklerini anladı.

Thor gözlerini kapattı, artık içindeki gücü çağırmaktan korkmuyordu, fiziksel silahlara bel bağlaması gerekliliği hissi artık yoktu. Gözlerini kapatınca Ruhbanlar Diyarı'ndaki zamanını, ne kadar güçlü olduğunu, zihniyle etrafındaki her şeye nasıl etki edebildiğini hatırladı. İçindeki gücü ve fiziksel evrenin sadece zihninin bir uzantısı olduğunu anımsadı.

Thor zihin gücünün yüzeye çıkmasını emretti ve arkasında ateşe karşı kalkan oluşturup onu koruyacak koca bir buz duvarı olduğunu hayal etti. Tamamen koruyucu bir balonun içerisinde olduğunu, onun ve Mycoples'in, ejderhaların ateş duvarına karşı emniyetle olduklarını imgeledi.

Thor gözlerini açtı, soğuğun onu çevrelediğini ve etrafındaki devasa buz duvarını görünce şaşkına döndü, tam hayal ettiği gibi üç adım kalınlığında parlak maviydi. Döndü ve ejderhaların ateşlerinin yaklaşmasını ve buz duvarında durarak bir tıslama sesiyle koca buhar bulutları oluşturmasını izledi. Ejderhalar öfkelenmişti.

Thor, buz duvarı eriyince etrafında dolandı ve ileride uzanan ejderhaların tam ortalarına yönelmeye karar verdi. Mycoples korkusuzca ejderhaların arasına daldı, saldırmalarını beklemedikleri belli oluyordu.

Mycoples öne atıldı, pençelerini uzattı, çenesiyle bir ejderhayı tuttu, döndürüp fırlattı; ejderha döne döne kontrolden çıktı ve tam okyanusun ortasına aşağı doğru büyük bir hızla savrulurken düştü.

Yeniden toparlanamadan Mycoples çenesini yan tarafına geçiren başka bir ejderha tarafından saldırıya uğradı. Mycoples çığlık attı ve Thor hemen davranarak Mycoples'in sırtından zıplayıp diğer ejderhanın burnuna geçti ve kafası üstünde koşarak sırtına kendini yerleştirdi. Ejderha Mycoples'e saldırmaya devam ederken Thor'u deliler gibi sırtından atmak için debeleniyordu ve Thor bu vahşi ejderhayı kontrol etmeye çalışırken hayatı pahasına tutunuyordu.

Mycoples öne atıldı ve çenesiyle diğer ejderhanın kuyruğunu sıkıştırarak onu bedeninden ayırdı. Ejderha çığlık atarak okyanusa düşmeye başladı fakat bunu yapar yapmaz Mycoples'in üstüne çok sayıda başka ejderha daha çullandı ve dişlerini bacaklarına geçirdiler.

Bu arada Thor onu kontrol etmeye kararlı halde hayatı pahasına ejderhaya tutunuyordu. Sakin kalmaya ve her şeyin sadece zihin meselesi olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Bu antik ve kadim canavarın damarlarında dolaşan öfkesini ve muazzam gücünü hissediyordu. Gözlerini kapayınca, direnmeyi bıraktı ve onunla uyumlandığını hissetti. Kalbini ve nabzını zihninde duyumsadı. Onunla bir olduğunu hissetti.

Thor gözlerini açtı, ejderha da açtı artık farklı bir renkle parıldıyorlardı. Thor dünyayı ejderhanın gözlerinden görüyordu. Bu ejderha, bu vahşi yaratık Thor'un bir uzantısı haline gelmişti. Gördüklerini Thor da görüyordu, Thor emretti o da dinledi.

Ejderha, Thor'un emriyle Mycoples'i bıraktı ve kükreyip öne atılarak dişlerini Mycoples'e saldıran üç ejderhaya geçirdi ve onları parçaladı.

Diğer ejderha hazırlıksız yakalanmıştı, elbette ki kendilerinden birinin ona saldırmasını hiç beklemiyordu. Kendilerine henüz gelemeden Thor altındaki ejderhayı kullanıp enselerine saldırarak yarım düzine kadar ejderhanın canına okumuştı bile. Onları hiç farkında olmadan sırasıyla yaralıyordu. Thor üçüne daha saldırdı ve ejderha kanatlarını ısırp enselerinden hasar vererek denize düşmelerini sağladı.

Thor aniden yandan saldırıya uğradığında bunun olacağını görmemişti, ejderha çenesini açtı ve dişlerini Thor'a sapladı.

Thor uzun ve tırtıklı dişler kaburgasını delip ejderhanın üstünden atarak havada uçmasını sağlayarak düşürdü. Okyanusa doğru yaralı bir şekilde bodoslama düştüğünü hissederken ölmek üzere olduğunu fark ediyordu.

Gözünün ucuyla Thor, Mycoples'in alta doğru alçaldığını fark etti, sonrasında tek hatırladığı Mycoples'in sırtında olduğu ve eski dostu tarafından kurtarıldığıydı. İkisi yeniden birlikteydi ve ikisi de yaralıydı.

Thor batan kaburgasıyla zor nefes alarak verdikleri zararı kontrol etti: onlarca ejderha artık ölü ya da yaralı halde okyanusun üstünde yüzüyordu. İki başlarına iyi iş çıkarmışlardı, hayal ettiklerinden bile iyiydi.

Fakat Thor bir başka korkunç çığlık daha duyunca kafasını kaldırdı ve onlarca ejderhanın hala hayatta olduğunu gördü. Nefes almaya çalışırken Thor mertçe bir savaş verdiklerini ama kazanma şanslarının çok az olduğunu fark etti. Yine de hiç tereddüt etmeden korkusuzca yukarı çıkarak onlara meydan okumak için karşlarına çıktı.

Mycoples tiz bir ses çıkarıp, Thor'a alevlerini püskürtenlere karşılık verdi. Thor ise yeniden güçlerini kullanıp ejderha alevlerinin ona ulaşmasını engellemek için yeni bir buz duvarı dikti. Gruba hamlesini yaparken ejderhalara saldırıp, onları pençeleyen ve hayatı pahasına savaşan Mycoples'e tutundu. Mycoples yaralandı ama bu onu yavaşlatmadı ne de olsa etrafındaki tüm ejderhaları sakatlıyordu. Thor ona katılarak bilekliğini kaldırdı ve sırasıyla ejderhaları hedef alırken beyaz bir ışık topu ileri atıldı, Mycoples savaşını verirken bir bir tüm ejderhaları yere serdi.

Thor ve Mycoples durmadan her tarafları yara bere içinde, kana bulanmış ve bitkin halde savaştılar.

Yine de geriye onlarca ejderha kalmıştı.

Thor bilekliğini kaldırdığında, gücün azaldığını ve hatta kendi gücünün çekildiğini hissetti. Kuvveti vardı biliyordu ama henüz yeterli değildi, maalesef sonuna kadar savaşa devam edemeyeceğini biliyordu.

Thor yukarı bakınca yüzündeki koca kanatları ve onları takip eden uzun ve keskin pençeleri gördü, Mycoples'in boğazını delmelerini çaresizce izledi. Ejderha Mycoples'i kavradığında, kuyruğuna çenesini geçirerek onu bir tur döndürüp fırlatırken Thor hayatı pahasına tutunuyordu.

Thor, havada Mycoples'le beraber savrulurken dayandı, Mycoples döne döne uçarken kontrolsüz bir biçimde okyanusa doğru diklemesine inişe geçtiler.

Suya düştüklerinde Thor hala tutunuyordu, ikisi suyun yüzünden dibine doğru çakıldılar. Thor su altında debelendi ve sonra hızı durdu. Mycoples dönüp yukarıya, güneş ışığına doğru yüzmeye başladı.

Yüzeye çıktıklarında Thor nefes nefese kalmıştı, buz gibi sularda çırpınırken hala Mycoples'e tutunuyordu. İkisi su yüzünde debelenirken Thor yanına baktı ve asla unutamayacağı bir görüntüyle karşılaştı: su üstünde, hemen yanı başında, gözleri açık ve cansız bedeniyle çok sevdiği bir ejderha yatıyordu: Ralibar.

Mycoples aynı anda gördü, içinde bir şey ona galip geldi, Thor'un daha önce hiç görmediği bir şey: korkunç bir keder çığlığı atarak, kanatlarını yükseğe kaldırıp sonuna kadar gerdi. Korkunç bir

inlemeyle haykırırken bütün vücudu sallandı ve evreni titretti. Thor gözlerinin değiştiğini, hep farklı renklerde parlayarak nihayetinde parlak, sarı ve beyaz renklere döndüğünü gördü.

Mycoples döndü, farklı bir ejderha olarak onlara gelen ejderhalar grubuna doğru kafasını kaldırıp baktı. Thor, Mycoples'in içinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissetti. Yası öfkeye dönüştü ve yerini Thor'un daha önce hiç görmediği bir güce bıraktı. Ruhu ele geçirilmiş bir ejderhaydı.

Mycoples göğe aceleyle çıktı, yaraları kanıyordu ama bunu hiç umursamıyordu. Thor da içinde yeni bir enerji patlaması ve intikam arzusu hissetti. Ralibar yakın arkadaşı olmuştu, hepsi için hayatını tehlikeye atmıştı ve Thor yanlışları düzeltmeye kararlı hissediyordu.

Onlara doğru giderken Thor, Mycoples'ten atladı ve en yakın ejderhanın burnuna inerek ona sarıldı ve etrafından dolanarak çenesini tuttu ve sıkı sıkı kapattı. İçinde kalan tüm gücü çağırarak ejderhayı havada döndürüp tüm gücüyle fırlattı. Ejderha uçtu ve havadaki diğer iki ejderhayı da önüne katıp üçü birlikte aşağıdaki okyanusa kükreyerek düştüler.

Mycoples döndü ve Thor düşerken onu tuttu, kalan ejderhalara doğru uçarken Thor Mycoples'in sırtına indi. Kükremelerini kendininkiyle karşılarırken daha güçlü ısıyor, daha hızlı uçuyor ve daha derinden yaralıyordu. Ejderhalar Mycoples'i ne kadar yaralarlarsa o kadar az farkına varıyordu. Bir yıkım dalgası haline gelmişti, Thor da öyleydi ve işleri bittiğinde Thor gökyüzünde onları karşılayacak başka ejderhanın kalmadığını fark etti: hepsi gökten okyanusa ya yaralı ya ölü halde düşmüştü.

Thor Mycoples'le havada yalnız başına uçarken buldu kendini, düşmüş ejderhaların üstünde daire çizip sonuca bakıyorlardı. İkisi de zor nefes alırken her taraflarından kan damlıyordu. Thor, Mycoples'in ölmek üzere olan bir ejderhanın nefes alıp verişine şahit olduğunu biliyordu- ağzından akan damlaları görebiliyordu, her nefesi ona ölümü tattıran bir acıydı.

"Hayır arkadaşım," dedi Thor göz yaşlarına hakim olarak. "Ölemezsin."

Zamanım geldi, dediğini duydu Thor. En azından haysiyetlimle öliyorum.

"Hayır," diye ısrar etti Thor. "Ölemezsin!"

Mycoples kan kustu, kanat çırpışları zayıflarken okyanusa doğru batarak yol almaya başladı.

İçimde son bir mücadele gücü daha kaldı, dedi Mycoples. Son anlarımın kahramanca olmasını istiyorum.

Mycoples yukarı baktı ve Thor bakışlarını takip edince Romulus'un ufukta uzanan gemi donanmasını gördü.

Thor kederle başını salladı. Mycoples'in ne istediğini biliyordu. Son nefesini son bir büyük savaşta vermek istiyordu.

Kötü yaralı olan Thor zor nefes alıyordu sanki o da buradan sağ çıkamayacak gibi hissediyor ama o yöne doğru gitmek istiyordu. Annesinin kehanetlerinin doğru çıkıp çıkmayacağını merak etti. Kendi kaderini değiştirebileceğini söylemişti. Değiştirmiş miydi? Şimdi ölecek miydi?

"O zaman gidelim dostum," dedi Thorgrin.

Mycoples korkunç bir çığlık attı ve ikisi Romulus'un donanmasına doğru ilerleyerek aşağıya yöneldiler.

Thor rüzgarı, saçları ve yüzünden geçen bulutları hissederken bir savaş çığlığı patlattı. Mycoples öfkesine eş bir çığlık attı ve ikisi aşağı daldılar. Mycoples koca çenesini açtı ve sırayla bir gemiden diğerine ateş püskürdü.

Kısa süre sonra denizler üstüne bir ateş duvarı yayıldı, gemiler sırayla alevler tarafından yutuldu. Önlerinde binlerce gemi duruyordu ancak Mycoples durmak bilmeden çenesini açıyor ve birbiri ardına alev bulutları gönderiyordu. Alevler sanki birbirinden kopmadan devam eden bir zincir gibiydi, adamların çığlıkları yukarıya taşıyordu.

Mycoples'in alev gücü azalmaya başlamıştı, kısa süre sonra nefes verdiğinde sadece küçük bir ateş çıkıyordu. Thor altında Mycoples'in öldüğünü biliyordu. İyice aşağı indi, artık alev püskürtemeyecek kadar zayıftı fakat vücudunu bir silah olarak kullanmak için güçten henüz düşmemişti. Alev püskürtmek yerine katı pullarıyla hedef alıp gökten düşen bir meteor gibi gemilere doğru alçaldı.

Mycoples gemilere inerken Thor kendini güçlendirerek tüm kuvvetiyle ona tutundu, çatırdayan tahta sesleri havayı doldurdu. Bir gemiden diğerine, öne arkaya ilerleyerek donanmayı yok ediyordu. Thor her yönden ona doğru gelen, parçalanan tahtalardan kendini sakınmaya çalışıyordu.

Nihayet Mycoples'in daha fazla gidecek gücü kalmamıştı. Donanmanın tam ortasında durup suların üstüne indi. Bir çok gemiyi yok etmiş olsa da etrafı binlercesiyle hala çevriliydi. Thor su üstünde sırt üstü süzülürken cılız nefes alıyordu.

Kalan gemiler yönlerini onlara çevirdi. Kısa süre sonra gök karardı ve Thor büyük bir ısıklık sesi duydu, yukarı baktığında ona doğru gelen oklardan oluşan bir gökkuşağı gördü. Aniden saklanacak bir yeri olmadığı için oklar tarafından delik deşik edildiğinden korkunç bir acı duydu. Mycoples de oklarla delinmişti ve dalgaların arasında hayatlarının savaşını vermiş olan bu büyük iki kahraman batmaya başlamıştı. Ejderhaları ve İmparatorluk donanmasının çoğunu yok etmişlerdi. Bir ordunun yapabileceğinden fazlasını gerçekleştirmişlerdi.

Fakat şimdi geriye bir şey kalmamıştı, öleceklerdi. Thor art arda oklarla delinirken gittikçe daha derine batıyordu ve ölmeye hazırlanmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığını biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Alistair aşağı baktığında havada yürüdüğünü ve geçerken uzakta aşağıya baktığında okyanusun kayalara çarptığını gördü, sesi kulaklarını dolduruyordu. Güçlü bir rüzgar onu dengesinden etti ve Alistair yukarıya baktığında hayatı boyunca bir çok defa rüyasında gördüğü gibi bir uçurumun üzerine tünemiş ve parlak altın kapıyla çevrilmiş kaleyi gördü. Önünde bir tek gölge, sanki onu kucaklamak istercesine ellerini öne uzatmış bir silüet duruyordu fakat Alistair yüzünü göremiyordu.

"Kızım," dedi kadın.

Ona doğru bir adım atmaya çalıştı ancak bacakları hareket etmiyordu, yere bakınca ayaklarından zincirlendiğini gördü. Denese de Alistair hareket edemiyordu.

Ellerini annesine uzatıp çaresizce haykırdı: "Anne, kurtar beni!"

Alistair aniden dünyasının yanı başından kaydığını sanki bodoslama dibe çakıldığını hissederken döndü ve gök zeminin altında çöktüğünü hissetti. Düşerken, zincirleri arkasından şingirdadı ve okyanusa doğru düşerek bulunduğu gök zeminin tamamını alaşağı etti.

Alistair, vücudu buz gibi soğuk okyanusa battığında hissizleşti, hala zincirliydi. Kendini batarken hissetti ve yukarı baktığında tepesindeki gün ışığının giderek belirsizleştiğini gördü.

Alistair gözlerini açtığında küçük, taştan bir hücrede, tanımadığı bir yerde otururken buldu kendini. Önünde tek bir gölge duruyordu, kim olduğunu zar zor çıkarttı: Erec'in babasıydı. Kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Oğlumu öldürdün," dedi. "Neden?"

"Öldürmedim!" diye karşı çıktı cılız sesiyle.

Dudak büktü.

"Ölümle cezalandırılmalısın," diye ekledi.

"Erec'i ben öldürmedim!" diye karşı koydu Alistair. Durdu ve ona doğru koşmak istedi ama bir kez daha kendini duvara zincirlenmiş halde buldu.

Erec'in babasının ardında, hepsi siyah zırhla kuşanmış, heybetli miğferleri olan ve mahmuzlarının sesi odayı dolduran onlarca muhafız görüldü. Ona yaklaşıp uzandılar ve tutarak duvardan çektiler. Bilekleri hala zincirliydi ve vücudu git gide esnedi.

Alistair "Hayır!" diye bağırırken vücudu ikiye ayrılıyordu.

Alistair soğuk terler içinde uyandı, etrafına bakıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Aklı karışmıştı, içinde oturduğu küçük loş hücreyi, antik taştan duvarları, pencerelerdeki metal parmaklıkları tanıyamadı. Döndü, yürümeye çalışınca şangırtıları duydu ve yere bakıp duvara zincirlenmiş olduğunu gördü. Zincirleri gevşetmeye çalıştı ama başaramadı, soğuk demir bileklerini kesiyordu.

Etrafına bakınca kısmen yer altında olan, tek ışık kaynağının taşla yerleştirilmiş önü parmaklıklı küçük bir pencere olduğu ufak bir tutuk hücresinde bulunduğunu fark etti. Uzaktan bir tezahürat sesi gelince Alistair merakla pencereye doğru zincirlerinin elverdiği ölçüde gitti, öne eğilip dışarı bakarak gün ışığını görmeye ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Alistair kalabalık bir grup gördü, başında Bowyer duruyordu, kendini beğenmiş bir zafer edasına sahipti.

"O büyücü Kraliçe müstakbel kocasını öldürmeye çalıştı!" diye kükredi Bowyer kalabalığa doğru. "Bana, Erec'i öldürüp benimle evlenme planları yaparak geldi. Fakat planları suya düştü!"

Kalabalıktan öfkeli bir tezahürat yükseldi ve Bowyer sakinleşmelerini bekledi. Avuçlarını kaldırıp yeniden söz aldı.

"Artık hepiniz Güney Adalar'ın, Alistair'in ya da ben hariç başka her hangi birinin yönetiminde olmayacağından emin olabilirsiniz. Erec öldüğüne göre, sizi koruyacak kişi ben Bowyer'ım; ben, oyunların sonraki en iyi şampiyonu."

Onaylama tezahüratları yükseldi ve kalabalık hep bir ağızdan:

"Kral Bowyer, Kral Bowyer!" diye seslendi.

Alistair bu sahneyi dehşet içinde izledi. Etrafında her şey çok hızlı olup bitiyordu, hepsini anlamakta zorluk çekiyordu. Bu canavar, Bowyer, sadece görüntüsüyle bile onu öfkeyle dolduruyordu. Gözlerinin önünde sevgili kocasını öldürmeye çalışan bu adam masum olduğunu iddia ederek onu suçlamaya çalışıyordu. En kötüsü de Kral ünvanını alacak olmasıydı. Hiç adalet yok muydu?

Fakat ona olanlar, hasta yatağında can çekişen ve Alistair'in şifasına ihtiyaç duyan Erec'i düşündüğü zamanki kadar onu rahatsız etmiyordu. Eğer kısa sürede ona şifa veremezse orada öleceğini biliyordu. Bu zindanda hayatını sonsuza kadar işlemediği bir suç için harcasa bile umurunda değildi, tek istediği Erec'in şifayı aldığından emin olmaktı.

Hücresinin kapısı aniden ardına kadar açıldı ve Alistair koca grup bir insanın içeri doluştuğunu gördü. ortalarında Dauphine, onun iki yanında Erec'in kardeşi Strom'la beraber annesi vardı. Arkalarında çok sayıda kraliyet muhafızı duruyordu.

Alistair onları karşılamak için ayağa kalktı fakat zincirler şangırdarak bileğine battı ve bacaklarına korkunç bir acı dalgası gönderdi.

"Erec iyi mi?" diye sordu Alistair çaresizce. "Lütfen söyleyin. Yaşıyor mu?"

"Yaşayıp yaşamadığını hangi cüretle soruyorsun," diye yüzüne patladı Dauphine.

Alistair merhamet göstermesini umarak Erec'in annesine döndü.

"Lütfen, sadece yaşadığını bilmeme izin verin," diye yalvarırken kalbi kırılıyordu.

Annesi kederle başını salladı, hayal kırıklığıyla ona bakıyordu.

"Yaşıyor," dedi titrek sesiyle. "Ancak ölümcül yaraları var."

"Beni ona götürün!" diye ısrar etti Alistair. "Lütfen, onu iyileştirmem gerek!"

"*Seni ona mı götürelim?*" diye tekrar etti Dauphine. "Bu ne cüret. Kardeşimle aynı odada bile olamazsın aslına bakarsan bir yere gittiğin filan da yok. İdamından önce son bir kez sana bakmaya geldik."

Alistair'in kalbi sıkıştı.

"İdam mı?" diye sordu. "Bu adada adalet yok mu? Burada adalet sistemi denen hiç mi bir şey yok?"

"*Adalet mi?*" dedi Dauphine kıpkırmızı suratıyla öne gelerek. "Adalet istemeye nasıl cüret edersin? Kanlı kılıcı senin elinde, can çekişen ağabeyimi kollarında bulduk sen hala adaletten bahsetmeye cüret ediyorsun. Adalet yerini buldu."

"Ama size söylüyorum, onu ben öldürmedim!" diye yalvardı Alistair.

"Doğru dedi," Dauphine, sesi alay doluydu, "gizemli bir adam mucizevi bir biçimde odaya girdi, onu öldürdü sonra da kaybolarak eline silahını tutuşturdu."

"Gizemli bir adam değildi," diye ısrar etti Alistair. "Bowyer'dı. Kendi gözlerimle gördüm. Erec'i öldürdü."

Dauphine kaşlarını çatı.

"Bowyer ona yazdığın mektubu gösterdi bize. Onunla hayatını birleştirmek istediğini, Erec'i öldürerek yerine onunla evlenmek istediğini yazmışsın. Sen hasta bir kadınsın. Kardeşimle evlenip Kraliçe olmak neyine yetmedi?"

Dauphine, Alistair'e mektubu verince kalbi okurken ağrıdı:

Erec öldüğünde, hayatımızı birlikte geçireceğiz.

"Ama bu benim yazım değil!" diye karşı çıktı Alistair. "Bu mektup sahte!"

"Eminim öyledir," dedi Dauphine. "Eminim kendine göre her şey için makul bir açıklaman vardır."

"Ben böyle bir mektup yazmadım!" diye ısrar etti Alistair. "Ağzınızdan çıkan kulağınız duyuyor mu? Bu hiç mantıklı değil. Neden Erec'i öldüreyim? Onu tüm kalbimle seviyorum. Neredeyse evleniyorduk."

"Tanrıya şükür evlenmediniz," dedi Dauphine.

"Bana inanmak zorundasınız!" diye ısrar etti Alistair Erec'in annesine dönerek. "Bowyer Erec'i öldürmeye çalıştı. Tahta geçmek isteyen odur. Kraliçe olmak gibi bir derdim yok. Hiç olmadı."

"Endişelenme," dedi Dauphine. "Asla olamayacaksın zaten. Hatta yaşamayacaksın bile. Biz burada, Güney Adalar'da adaleti hemen teslim ederiz. Yarın idam edileceksin."

Alistair mantıkla ikna olmayacaklarını fark edince kafasını salladı. İçini çekerken, kalbi ağırlaşmıştı.

"Buraya bunun için mi geldiniz?" diye sordu zayıf bir sesle. "Bunu söylemek için mi?"

Dauphine sessizce alay eder gibi gülümsedi, Alistair bakışlarındaki nefreti hissedebiliyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Dauphine uzun ve ağır sessizliğin sonunda. "Buraya cezanı telafuz etmeye ve cehenneme gitmeden önce sana son kez bakmaya geldik. Tıpkı kardeşimizin yaşadığı gibi, sen de acı çektirilerek öleceksin."

Birden kıpkırmızı olan Dauphine öne atılarak tırnaklarını çıkardı ve Alistair'in saçlarını yakaladı. Her şey çok çabuk olmuştu. Alistair karşılık verecek zamanı bulamamıştı. Dauphine gırtlaktan gelen sesiyle çığlık atarken Alistair'in yüzünü tırmaladı. Alistair engellemek isterken ellerini kaldırdı, diğerleri de Dauphine'yi geri çekmek için öne geldiler.

"Bırakın beni!" diye bağırdı Dauphine. "Onu şimdi öldürmek istiyorum!"

"Adalet yarın yerini bulacak," dedi Strom.

"Onu buradan çıkartın," diye emretti Erec'in annesi.

Muhafızlar öne gelip Dauphine'i odadan çektişirdiklerinde karşı çıkarak tekmeledi ve bağırdı. Strom onlara katıldı ve kısa süre sonra odada Alistair ve Erec'in annesi dışında kimse kalmadı. Kapıda durdu, yavaşça dönüp Alistair'e baktı. Alistair nezaket veya şefkat kırıntısı görmek için yüzünü taradı.

"Lütfen bana inanmalısınız," dedi Alistair ciddiyetle. "Diğerlerinin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama sizi umursuyorum. Bana, tanıştığımız andan itibaren nazık oldunuz. Oğlunuzu ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz. Bunu kesinlikle yapmış olamayacağımı biliyorsunuz."

Erec'in annesini onu inceledi, gözleri sulandı, bocalar gibiydi.

"Bu nedenle burada kaldınız öyle değil mi? " diye ısrar etti Alistair. "Bu yüzden oyalandınız. Çünkü bana inanmak istiyorsunuz. Çünkü haklı olduğumu biliyorsunuz."

Uzun bir sessizlikten sonra annesi nihayet kafasını salladı. Bir karar vermiş gibi ona doğru bir kaç adım attı. Alistair, Erec'in annesinin gerçekten ona inandığını görebiliyordu, bu onu bir nebze rahatlatmıştı.

Annesi öne atılıp ona sarıldı, Alistair de onu kucakladı ve omuzu üzerinde ağladı. Erec'in annesi de göz yaşlarına hakim olamadı ve sonunda geri çekildi.

"Beni dinlemelisiniz," dedi Alistair aceleyle. "Bana ne olacağı, ya da diğerlerinin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama Erec'e ulaşmak zorundayım. Hemen. O ölüyor. Sadece kısmen şifa verdim ve tamamlamam gerekli. Eğer tamamlayamazsam ölecek."

Annesi onu süzdü, nihayet gerçeği söylediğini fark ediyor gibiydi.

"Tüm olanlardan sonra," dedi, "tek umurumda olan oğlum. Ona gerçekten değer verdiğini ve böyle bir şeyi asla yapamayacağını artık görebiliyorum."

"Elbette yapmam," dedi Alistair. "O barbar Bowyer tarafından tuzağa düşürüldüm."

"Seni Erec'e götüreceğim," dedi. "Bu hayatımıza bile mal olsa, bu uğurda ölürüz. Beni takip et."

Annesi zincirlerini çözdü ve Alistair hücreden çıkarken onu aceleyle takip etti, ardından zindanlardan geçerek Erec için her şeylerini feda etmek üzere ilerlediler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn geminin pruvasında dururken okyanus yüzünü okşuyordu, etrafında halkıyla çevrili halde kucagında kurtarılan bebeği tutuyordu. Denizde yol alırken Yukarı Adalar'dan çoktan uzaklaşmışlardı ve hepsi şok içinde suları seyrediyorlardı,. İki gemi onlara katılmıştı ve Halka'dan yola çıkan muazzam donanmadan geriye kalan tek şey bunlardı. Gwen'in halkı, ulusu, Halka'nın gururlu vatandaşları hayatta kalan bir kaç yüz insan , sürgünde, denize açılmış, evsiz ve yeniden başlamak için bir yer arayan bir ulusa dönmüştü. Hepsi de onlara liderlik etmesini bekliyordu.

Gwen saatlerdir olduğu gibi denize dikkatli gözlerle bakıyordu, okyanus sisinin püskürttüğü soğuğa bağışıklık kazanmıştı. Sisın içerisine bakarken kalbinin kırılmasını hissetmemeye çalışıyordu. Kollarındaki bebek nihayet uykuya dalmıştı, Gwen'in tek düşünebildiği ise Guwayne'di. Kendinden nefret ediyordu, onu denize bırakmakla o kadar aptallık etmişti ki. O sırada en iyisi buymuş gibi gelmişti, sanki yanı başlarındaki kesin ölümden onu kurtarmanın tek yolu bu gibi hissetmişti. Olayların bu şekilde yön değiştireceğini, ejderhalara bu şekilde hükmedileceğini kim öngörebilirdi? Eğer Thor, o an görünmeseydi şu an hepsi ölmüş olacaktı ki Gwen bunu asla tahmin edemezdi.

En azından halkının ve donanmasının bir kısmını ve bu bebeği kurtarmayı başarmış ve en azından hepsi bu adadan hayatta kalarak çıkmayı başarabilmişlerdi. Fakat Gwen, ileriye yol alırken artık daha uzaktan gelen ejderhaların kükremesi ne zaman havayı delse ürperiyordu. Gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu; orada devam eden destansı bir savaşın olduğunu biliyordu, Thor bu savaşın tam ortasındaydı. Her şeyden çok orada, onun yanı başında olmak istiyordu. Fakat aynı zamanda bunun boşuna bir çaba olacağını farkındaydı. Thor o ejderhalarla savaşırken bir işe yaramayacaktı ve bunu yaparak sadece halkını öldürmeleri için ejderhalara maruz bırakmış olurdu.

Gwen durmadan Thor'un yüzünü görüyordu ve onu tekrar görmek Gwen'i parçalara bölüyordu, hiç konuşma şansı bulamadan, onu ne kadar özlediğini ve ne kadar sevdiğini söyleyecek bir an bile yaratamadan çabucak uçtuğunu görmek zorunda kalmıştı.

"Leydim, bir rotayı takip etmiyoruz."

Gwendolyn döndü ve yanı başında duran Kendrick'i gördü, onun yanında Reece, Godfrey ve Steffen duruyor hepsi ona bakıyorlardı. Kendrick'in bir süreden beri onunla konuşmak istediğini fark etmişti ama sözlerini duymamıştı bile. Döndü ve ellerinin yumrularına baktı, ahşabı sıkmaktan beyazlaşmışlardı, sonra okyanusa baktı, Guwayne'i bulduğunu düşündüğü her bir dalgayı dikkatle incelerken bu zalim ve acımasız denizde sadece başka bir yanılsama olduğunu fark ediyordu.

"Leydim," diye devam etti Kendrick sabırla, "halkınız onlara yön belirlemenize ihtiyaç duyuyor. Kaybolduk. Gidecek bir yer bulmalıyız."

Gwen üzgün bir şekilde ona baktı.

"Gideceğiniz yer bebeğimin yanı," diye cevapladı, dönüp tırabzanlardan bakarken kederden ağırlaşmış ses tonuyla.

"Leydim, oğlunuzu bulmayı herkesten çok istiyorum," diye ekledi Reece, "ancak nereye açıldığımızı bilmiyoruz. Hepimiz Guwayne için hayatımızı tehlikeye atarız ancak şunu bilmelisiniz ki nerede olduğunu bilmiyorum. Yarım gündür kuzeye yol alıyoruz fakat dalgalar ya onu güneye taşıdıysa? Ya da doğuya? Belki batıya? Ya gemilerimiz ondan şu an daha da uzaklaşıyorlarsa?"

"Bunu bilemezsin," diye cevap verdi Gwen savunmaya geçerek.

"Kesinlikle," dedi Godfrey. "Bilmiyoruz – Konu tam olarak bu. Hiç bir şey bilmiyoruz. Eğer bu engin okyanusta daha ilerlersek Guwayne'i asla bulamayabiliriz. Halkımızı da evden çok daha uzağa götürmüş oluruz."

Gwendolyn döndü, katı ve soğuk gözlerle ona baktı.

"Bir daha asla böyle konuşma," dedi. "Guwayne'i bulacağım. Yapacağım son şey bu olsa da, son nefesimi veriyor olsam bile onu bulacağım."

Godfrey gözlerini eğdi ve Gwen hepsinin yüzüne bakarken her birinde keder, sabır ve anlayış gördü. Öfke dalgası dinince, fark etmeye başladı. Aslında onu seviyorlardı. Elbette Guwayne'i de seviyorlardı ve endişelerinde haklıydılar.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.